

Відділ освіти Сквирської райдержадміністрації
Районний методичний кабінет

Світлана Левчук, Тетяна Щеглюк

ВДИВЛЯЙСЬ У СЕБЕ

Збірка історій та притч для натхнення

Сквира

2011

Сквирський районний методичний кабінет

Укладачі: С.Левчук, Т.Щеглюк

Вдивляйся у себе.

Збірка історій та притч для натхнення. – Сквиря: Джерело, 2011. – 63 с.

Відповідальна за випуск: Л. Корбут, завідувача районним методичним кабінетом.

Редактор: О. Заболотний, заслужений учитель України.

Рекомендовано до друку науково-методичною радою методичного кабінету відділу освіти Сквирської районної державної адміністрації (Протокол №4 від 02.02.2011).

У збірці представлено історії та притчі для використання в просвітницькій, тренінговій роботі з метою підвищення її ефективності. Значна частина історій, притч багаторазово використовувалася укладачами в тренінговій практиці.

Збірка адресована шкільним практичним психологам, педагогам, керівникам навчальних закладів.

©Джерело 2011

ЗМІСТ

Вступ.....	4
1. Притчі з коментарями від Ігоря Вачкова <i>За матеріалами газети «Школьный психолог»</i>	7
2. Для керівників і не тільки	22
3. Виховання.....	29
4. Як порозумітися	42
5. Чоловіки й жінки	46
6. Одвічні істини	49
7. Використана література.....	62

Один чоловік захотів дізнатись, як влаштований світ, не в природних створіннь, а у свого власного великого персонального комп'ютера. На вишуканому Фортрані він поставив машині запитання: «Чи вважаєш ти, що будеш коли-небудь мислити, як людина?» Машина взялась аналізувати. Нарешті вона надрукувала свою відповідь на аркуші паперу, як це роблять усі подібні машини. Людина кинулася за відповіддю і побачила охайно надруковані слова:

ЦЕ НАГАДУЄ МЕНІ РОЗПОВІДЬ

*Грегори Бейтсон
«Свідомість і природа»*

У наш час мистецтво метафоричної передачі інформації перейшло на новий якісний рівень і почало активно використовуватись у психології та педагогіці. Метафори – це древнє мистецтво, що вірно слугувало людям у першу чергу для передачі життєвого досвіду від старшого покоління молодшому. До метафор належить багато казок, притч, байок, життєвих історій. Їх сила полягає в тому, що вони спрямовують слухачів, пробуджують їхні емоції, стимулюють уяву і змушують замислитись над власним життям. Вони допомагають усвідомити суть незрозумілої ситуації, побачити проблему під іншим кутом зору. Використовуються різноманітні історії і для мотивації людини на подолання труднощів, пов'язаних із новим видом діяльності, і є прекрасним інструментом переконання.

Сучасна людина змінює оточуючий світ швидше, ніж себе, свою свідомість, а тому не встигає вписуватися в цей світ і стає «цілком і повністю проблемною». Одне з основних професійних завдань педагогів та психологів полягає в тому, щоб стати повною мірою людьми і надихати інших, які в своєму житті відчують духовний голод, до здобуття повного людського буття.

Як зазначає І. В. Вачков, один із прийомів, який активно використовується в тренінгах розвитку самосвідомості й зближує психологічну роботу з мистецтвом, це розповідь притч та історій. Вони можуть бути створені самим ведучим чи беруться з певних джерел й можуть бути трансформовані при викладі, залежно від того, як складається ситуація.

Основою будь-якої притчі є закладена в ній метафора. Стосовно цього Н. Д. Арутюнова вказує: «Досвід людини, пов'язаний із пізнанням власного внутрішнього світу, складає основу для величезної різноманітності метафор, у яких психічні процеси й стани, переживання й ідеї можуть трактуватися як предмети й живі істоти».

Багато історій можна кваліфікувати як метафори життя, вони не тільки приносять слухачам задоволення і дозволяють тренувати уяву, пам'ять, але й допомагають справитись із найбільш складними аспектами їхнього життя, пропонуючи простий і позитивний приклад, спонукають розмірковувати над тим, що відбувається, і відшукувати різні способи вирішення проблеми.

Притчі, які розповідають, наприклад, у різні моменти тренінгу, дозволяють учасникам розпізнати й визначити власні переживання та психічні процеси, зрозуміти їх зміст і важливість кожного з них. «Метафори, що в них містяться, не лише полегшують цей процес, розширюючи межі самосвідомості, а й зачіпають певні шари підсвідомості. Буквальний смисл притчі сприймається свідомістю, в той же час підсвідомість займається більш тонкою й копіткою справою: розгадуванням й обробкою метафоричних повідомлень, розшифруванням прихованої суті, другого плану, неочевидного змісту».

Якщо на свідомому рівні людина сприймає метафору як інший видуманий світ і проживає її події не цілком серйозно, граючись, то її підсвідомість «вірить» в ту ситуацію, яка викладена в притчі, як у реальну. Метафоричний смисл притчі часто засвоюється тільки на підсвідомому рівні й задає необхідну програму змін у поведінці, забезпечує переструктурування цінностей, поглядів і позицій.

Притча, яка містить метафору, сприймається кожним учасником тренінгу по-різному, проте ефективно впливає на групову динаміку в цілому. Метафоричні історії можуть бути розказані ведучим на початку заняття для створення відповідного налаштування на роботу, в кінці дня – як незвичний спосіб підбиття підсумків, у будь-який інший момент тренінгової роботи – як один із ефективних психотерапевтичних прийомів.

Притчі з коментарями від Ігоря Вачкова

*За матеріалами газети
«Школьный психолог»*

Випадково знайшов притчу, неначе спеціально призначену для тих, хто поки що не зумів побувати на півдні.

Уздовж усього тину, що оточував пташиний двір, розсілися ластівки, неспокійно щебечучи одна з одною, говорячи багато про що, але думаючи тільки про літо і південь, тому що осінь стояла вже на порозі – очікувався північний вітер.

Одного разу вони відлетіли, і всі на пташиному дворі заговорили про ластівок і про південь.

– Мабуть, наступного року я сама полечу на південь, – сказала курка.

Минув рік, ластівки повернулися. І ось вони знову розсілися на плоті, а весь пташник обговорював майбутній від'їзд курки. Рано вранці подув північний вітер, ластівки разом злетіли і, ширяючи в небі, відчули, як вітер наповнює їхні крила. До них прибула сила, дивне стародавнє знання і щось більше, ніж людська віра. Високо злетівши, вони залишили дим наших міст.

– Вітер, мабуть, відповідний, – сказала курка, розпрямивши крила і вибігла з пташника. Махаючи крилами, вона вискочила на дорогу, збігла вниз із насипу і потрапила в сад.

Надвечір, важко дихаючи, вона повернулася назад і розказала мешканцям пташника, як літала на південь до самого шосе і бачила найбільший у світі потік машин, що мчаться мимо. Вона була в землях, де росте картопля, і бачила злаки, якими живляться люди. І, нарешті, вона потрапила в сад. У ньому були троянди, прекрасні троянди і сам садівник.

– Приголомшливо, – сказав весь пташиний двір. – І як живописно розказано!

Проїшла зима, пройшли важкі місяці, почалася весна нового року, і знову повернулися ластівки. Але пташиний двір нізащо не погоджувався, що на півдні – море.

– Послухайте нашу курку! – говорили вони.

Курка тепер стала знавцем. Вона-то знала, як там – на півдні, хоча навіть не пішла з містечка, а просто перейшла через дорогу. Але, якщо є можливість, все-таки злітайте на південь.

Серед притч у викладі Ошо є такі, які безпосередньо про нашу рідну вітчизняну освіту. Наприклад, ось ця – "Школа звірів".

Одного разу зібралися в лісі звірі і вирішили відкрити школу. Серед них були кролик, птах, білка, риба і вугор. Вони сформували раду директорів. Кролик наполягав, щоб до програми занять увійшов біг. Птах хотів, щоб до програми занять увійшло літання. Риба побажала включити в програму плавання, а білка говорила, що просто необхідно ввести вертикальне лазіння по деревах. Вони об'єднали всі ці речі і склали розклад занять. Потім розпорядилися, щоб всі вивчали всі предмети.

Хоча кролик і отримував п'ятірки з бігу, з перпендикулярним лазінням по деревах у нього були труднощі. Він постійно падав на спину. Досить скоро він отримав якесь пошкодження мозку і бігати більше не зміг. Виявилось, що замість п'ятірки з бігу в нього трійка, а по перпендикулярному лазінню, звичайно, одиниця. Птах дуже добре літав, але, коли йому довелося рити нори в землі, він не зумів зробити це добре. Він постійно ламав дзьоб і крила. Дуже скоро він став отримувати трійки з літання, одиниці – з норкопання і зазнавав пекельні труднощі в перпендикулярному лазінні. Врешті-решт кращим за успішністю в класі став розумово відсталий вугор, який робив усе, але – абияк.

Проте засновники були задоволені, тому що кожен учень вивчав усі предмети, і це називалося «середньою загальною освітою».

Я ось думаю, а якби до традиційного набору предметів (у цій звіриній школі або в нашій реальній) був би доданий ще предмет "психологія", це остаточно добило б учнів чи пішло б їм на користь?

Психологам звично користуватися старими, особливо східними, притчами. Вони здаються нам наповненими винятковою мудрістю, яка з роками стає ще більш значущою. Проте деколи й сучасні притчі, автор яких, звичайно, невідомий, бувають дуже глибокими і психологічними. Ось приклад такої притчі.

Їхав якимось молодий чоловік на новому блискучому “ягуарі” в прекрасному настрої, наспівуючи якусь мелодію. Раптом побачив дітей, що сиділи край дороги. Після того, як він, обережно об’їхавши їх, зібрався знову набрати швидкість, раптом почув, як у машину влучив камінь. Молодий чоловік зупинив машину, вийшов з неї і, схопивши одного з хлопчиків за комір, почав його трясти з криком:

– Паршивець! Для чого ти жбурнув у мою машину камінь? Ти знаєш, скільки вона коштує?!

– Пробачте мені, – відповів хлопчик. – У мене не було наміру заподіяти шкоду Вам і Вашій машині. Річ у тім, що мій брат – інвалід, він вивалився з коляски, а я не можу підняти його, він дуже важкий для мене. Уже декілька годин ми просимо допомоги, але жодна машина не зупинилася. У мене не було іншого виходу, окрім як кинути камінь, інакше Ви б теж не зупинилися.

Молодий чоловік допоміг хлопчику посадити інваліда в крісло, намагаючись стримати сльози. Потім пішов до своєї машини і побачив пошкодження на новеньких блискучих дверцях, що залишилося від каменя.

Він їздив на цій машині багато років і кожного разу говорив «ні» механікам, що пропонували відремонтувати пошкодження, тому що воно постійно нагадувало йому: якщо ти проігноруєш шепіт, у тебе полетить камінь.

Мій колега психолог-казкотерапевт подарував мені притчу, якою хочу поділитися з читачами. Можливо, у важку хвилину ця притча допоможе вам відчувати оптимізм. А можливо, ви не

тільки використовуєте її для себе, але й розкажете своїм клієнтам під час консультації, і вони відчують у собі нові сили.

Група успішних випускників, що зробили чудову кар'єру, прийшла на гостину до свого старого професора. Звичайно ж, незабаром розмова зайшла про роботу – випускники скаржилися на численні труднощі й життєві проблеми. Запропонувавши гостям кави і отримавши згоду, професор пішов на кухню і повернувся з кавником і підносом, заставленим різними чашками – і простими, і дорогими, і вишуканими: пластиковими, скляними, фарфоровими, кришталевими...

Коли випускники розібрали чашки, професор сказав:

– Чи помітили ви, що всі дорогі чашки розібрані? Ніхто не вибрав чашку просту і дешеву. Бажання мати тільки краще і є джерелом ваших проблем. Зрозумійте, що чашка сама по собі не робить каву смачнішою, а іноді навіть приховує те, що ми п'ємо. Те, що ви дійсно хотіли, – кава, а не чашка. Але ви свідомо вибрали дорогі чашки, а потім роздивлялися, кому яка дісталася. А зараз подумайте: життя – це кава. А робота, гроші, положення в суспільстві – тільки чашки. Це всього лише інструменти для зберігання Життя. Те, яку чашку ми маємо, не визначає і не міняє якості нашого Життя. Іноді, концентруючись тільки на чашці, ми забуваємо насолодитися смаком самої кави. Насолоджуйтеся своєю кавою!!!

У редакторській колонці я часто розміщую притчі, які мені подобаються. Як свідчать відгуки наших читачів, ці притчі подобаються не тільки мені.

Ось, наприклад, притча, яка має могутній психотерапевтичний потенціал і, як мені здається, не тільки для наших великих і маленьких клієнтів, але і для нас самих – психологів. Утім, добрі притчі завжди мають таку властивість – допомагати не тільки тому, хто слухає, але й тому, хто розповідає. Чим же вона корисна психологу? Іноді психологу здається, що його праця нагадує роботу людини, яка вирішила дитячим совочком перекидати весь пісок Сахари на нове місце. Адже всім, кому потрібна допомога, допомогти не

вдається: їх сотні, а він один. Крім того, результати нелегкої психологічної праці часто не видні відразу. Хочеться вірити, що ця притча додасть такому психологу оптимізму.

Чоловік ішов берегом і раптом побачив хлопчика, який піднімав щось із піску й кидав у море. Чоловік підійшов ближче і побачив, що хлопчик піднімає з піску морські зірки. Вони оточували його з усіх боків. Здавалося, на піску мільйони морських зірок, берег був буквально засіяний ними на багато кілометрів.

– Навіщо ти кидаєш ці морські зірки у воду? – запитав чоловік, підходячи ближче.

– Якщо вони залишаться на березі до завтрашнього ранку, коли почнеться відлив, то загинуть, – відповів хлопчик, не припиняючи свого заняття.

– Але це ж безглуздо! – закричав чоловік – Озирнися! Тут мільйони морських зірок, берег просто засіяний ними. Твої спроби нічого не змінять!

Хлопчик підняв наступну морську зірку, на мить замислився, кинув її в море і сказав:

– Ні, мої спроби змінять дуже багато... Для цієї зірки.

На форумі мого сайту хтось, не назвавши ні свого справжнього імені, ні онлайнану, залишив коротеньку притчу про розумний живіт.

«В однієї людини поступово виріс живіт. І сказав цей живіт голові:

– Давай тепер я думатиму замість твого мозку. Він менший за мене, та й рости йому нікуди. А в мене все попереду.

Подумала голова востаннє – і погодилася. Став живіт життям людини завідувати. Дуже вправно в живота виходило придумати, як гроші на їжу заробити, як різні смачні страви і напої роздобути. Господар був ним дуже задоволений і вважав, що розумно дозволити такому животу рости, скільки завгодно».

Здається, ця притча дає точне психологічне пояснення причинам світової економічної кризи. Живіт, що безмежно

росте, – як в окремої людини, так і в суспільства в цілому – рано чи пізно призводить до дуже сумних наслідків, і в чому можна переконатися, придивившись навколо. Шкільним психологам, як на мене, криза не завдала дуже вже великої шкоди (за винятком тих, кого скоротили на роботі) саме тому, що животи вони не наїли і відносяться до тієї категорії населення Росії, якій особливо втрачати нічого. Ситуація досить правдиво описується словами одного мого колеги: «Я досягла фінансової стабільності: грошей не було, немає і вже не буде».

Через названий факт вдаватися до смутку не будемо, а продовжуватимемо робити свою справу. І впоратися з цією роботою можна тоді, коли думати буде саме голова. Успіхів вам!

Один із моїх друзів якось сказав мені, що не може знайти притчу, яка допомогла б людині, що перенесла втрату, прийняти допомогу психолога.

Мені таку притчу знайти вдалося. Ось вона.

У великого Вчителя було декілька учнів. Серед них особливою старанністю в пізнанні істини вирізнялися два брати. Трапилося так, що їх батьки померли майже одночасно, і брати занурилися в глибоку печаль від цієї втрати. Їх душевний біль був такий великий, що вони вже не могли повністю віддавати себе навчанню.

Учитель помітив це і сказав їм:

– У мене є для вас доручення: вам треба піти в місто і принести мені згаслу вуглинку. Але взяти цю вуглинку ви повинні тільки в тій сім'ї, в якій ніхто не переживав утрат близьких.

Брати відправилися в місто й обійшли безліч будинків, але скрізь, у кожній сім'ї, знаходилися люди, які розповідали їм про пережите горе. Вони повернулися до Вчителя, і старший брат сказав:

– Ми не змогли виконати твоє доручення, у нас немає згорілої вуглини, але я зрозумів, що біль треба уміти пережити, оскільки відхід близьких – це частина долі будь-якої людини.

Проте молодший брат залишався дуже засмученим і не бажав чути слів підтримки й утіхи від брата та інших учнів. Він усамітнився в своєму будинку і занурився в переживання.

Одного разу старший брат прийшов до молодшого, що самотньо сидів біля свого будинку, сів поряд із ним і сказав:

– Біль втрати – важкий тягар, який доводиться нести кожному. Але якщо весь час нести його самому, то цей тягар рано чи пізно зламає людину. Навкруги нас люди, які готові взяти частину цього тягарю. І якщо людина зуміє поділитися і нестиме стільки, скільки зможе, то вона стане сильнішою, а важкість поступово зникне.

Він обійняв брата, і вони разом повернулися до Вчителя.

Одного разу сліпий чоловік сидів на східцях будівлі з капелюхом біля ніг і табличкою з написом: «Я – сліпий, будь ласка, допоможіть». Один чоловік проходив мимо і зупинився. Побачивши інваліда, у якого було всього лише декілька монет в капелюсі, кинув туди пару монет, без дозволу написав нові слова на табличці, залишив її сліпому й пішов далі. Наприкінці дня він повернувся і побачив, що капелюх повний монет. Сліпий упізнав його по кроках і запитав, чи не він той чоловік, що переписав табличку. Сліпий хотів також дізнатися, що саме він написав. Той відповів: «Нічого такого, що було б неправдою. Я просто написав на ній трохи по-іншому». Посміхнувся і пішов.

Новий напис на табличці був такий: «Зараз весна, але я не можу її побачити».

Чудова притча, чи не так? Ще один прекрасний приклад того, що може психологія, точніше, чого може добитися людина, яка знає психологію.

Слово «криза» звучить зараз частіше, ніж будь-які інші слова. З екранів телевізорів на нас летить потік лякаючої інформації. Під таким могутнім пресингом недовго і самому впасти у відчай. Саме в таких ситуаціях і потрібні добрі психотерапевтичні притчі. Є стародавні, наповнені мудрістю століть, а є і нові, сучасні – можливо, більш відповідні нинішній ситуації. Ось, наприклад, як ця.

Приходить до батька молода дівчина і каже:

– Батьку, я втомилася, у мене таке важке життя, такі труднощі і проблеми, я весь час пливу проти течії, у мене немає більше сил... Що мені робити?

Батько замість відповіді поставив на вогонь три однакові каstrулі з водою, в одну кинув моркву, в іншу поклав яйце, а в третю насипав зерна кави. Через деякий час він вийняв з води моркву і яйце і налив в чашку кави з третьої каstrулі.

– Що змінилося? – запитав він свою дочку.

– Яйце і морква зварилися, а зерна кави зафарбували воду, – відповіла вона.

– Ні, дочко, це лише поверхневий погляд на речі. Подивися: тверда морква, побувавши в кип'ятку, стала м'якою і піддатливою. Крихке і рідке яйце стало твердим. Зовні вони не змінилися, вони лише змінили свою структуру під впливом однакових несприятливих обставин – кип'ятку.

– А кава? – запитала дочка.

– О! Це найцікавіше! Зерна кави не розчинилися в новому ворожому середовищі і при цьому змінили її – перетворили кип'яток на прекрасний ароматний напій. Є особливі люди, які, залишаючись собою, змінюють самі обставини і перетворюють їх на щось нове і прекрасне, отримуючи користь і знання з ситуації...

Чоловіки люблять говорити про нелогічність жіночих вчинків та ірраціональність жіночого мислення. «Жінки – це хаос!» – чи то із засудженням, чи то із захопленням любить

повторювати один мій знайомий. Але якби ми, чоловіки, могли проаналізувати підстави жіночих мотивів і проникнути в глибини їхніх думок, то – я впевнений – змушені були б спростувати подібну думку. На жаль (а може, на щастя?), ми цього не можемо. Жіноча логіка частіше за все залишається для нас незбагненою не через її відсутність, а через складність її організації. Це вам не примітивні сіллогізми чоловіка, а з ювелірною точністю створена конструкція, в якій кожний елемент міцно сполучений з іншими безліччю зв'язків.

Є така сучасна притча.

На лавочці автобусної зупинки плакала жінка. Хтось пробігав мимо, не помічаючи; хтось бачив її сльози, але не реагував. І лише один хлопець зупинився, сів з нею поряд і став її втішати, говорити ласкаві слова. «Я можу чимось допомогти вам?» – запитав він. «Навряд чи! – відповіла жінка. – У мене алергія. Але ви продовжуйте, у вас так добре виходить».

Можна припустити, що за цими словами жінки стоїть банальна потреба в чоловічій увазі. Але насправді не все так просто. Адже тут можуть ховатися і одвічне жіноче прагнення до експериментування у вивченні людей, і бажання заохотити доброту в інших, і вміння підвищити чоловічу самооцінку, і дотепний хід з метою продовження знайомства. Так хіба мало що це, до чого звичайний чоловічий розум навряд чи додумається?!

Під час кризи починаєш особливо виразно розуміти, наскільки крихке наше благополуччя. У психологів стає все більше роботи, тому що росте кількість тих, кому потрібна допомога, хто переживає незадоволеність ситуацією, собою, оточуючими. Люди – і навіть самі психологи! – втрачають відчуття щастя і раптом усвідомлюють, що це вчора вони були безтурботні й щасливі, а нині все навколо здається похмурим і безрадісним. Але чи так це? Чи дійсно ми стали нещасними?

Якщо щастя – це щось зовнішнє стосовно людини, тоді, звичайно, його можна позбутися. Якщо ж воно — наш

внутрішній атрибут, то відняти або втратити його не можна. Тільки ми самі можемо відмовитися від свого стану (цікаво, що і слово «стан» означає і щось внутрішнє, суб'єктивне, і очевидно матеріалізоване благополуччя). На просторах Інтернету мені трапилася чергова притча про щастя.

Пес побачив щеня, що ганяється за своїм хвостом, і запитав:

– Навіщо тобі потрібно ловити свій хвіст?

– Я вивчив філософію, – відповіло щеня, – я розв'язав проблеми всесвіту, які не вирішив жоден собака до мене. Я зрозумів, що краще для собаки – це щастя і що щастя моє – в хвості, тому що він найточніший індикатор щасливого стану. Адже коли мені особливо добре, хвіст починає активно виляти. Тому я ганяюся за ним, а коли піймаю, він буде мій. І я стану володарем щастя!

– Синку, – промовив пес, – я теж цікавився світовими проблемами і маю свою думку про це. Я теж зрозумів, що щастя – чудово для собаки і що щастя – в хвості, але я помітив, що, куди б я не пішов, що б не робив, він слідує за мною і мені не потрібно за ним ганятися.

Дорогі колеги! Хай щастя стане нашим звичним станом і надбанням!

Прочитав я недавно гарну притчу.

Жили-були чотири брати. Пішли вони якось Щастя шукати. Йшли-йшли і раптом бачать – яма. А в ямі Щастя сидить.

– Чого, – питає Щастя, – вам треба, браті?

Перший брат каже:

– Хочу все знати!

– Це можна, – відповідає Щастя і дає йому «Всесвітню енциклопедію».

Другий брат каже:

– А я хочу стати багатим!

– Чом би й ні? – відповідає Щастя і дає йому двісті монет.

Третій брат каже:

– А я найсильнішим хочу стати!

– І це вирішено, – мовить Щастя і вручає йому гиру.
– А тобі чого потрібно? – питає воно молодшого брата.
– А тобі? – запитує молодший брат у Щастя. – Що ж ми все про себе та про себе.
– А мені б з ями вибратися.
Схопив молодший брат Щастя, витягнув його з ями і пішов своєю дорогою. А Щастя за ним побігло.

Ось я і думаю: молодший братик був добрим психологом. Справжнім. Піклувався перш за все про інших, але емоційно не дуже сильно включався. Не під стать деяким нинішнім професіоналам, які зосереджені на власній персоні і мріють про досконале володіння навиками ідеально ефективними маніпуляціями людьми. А Щастя біжить від них в сум'ятті і страху.

Цікаво, чому справжню психологічну мудрість частіше вдається знайти не в наукових монографіях, а в таких ось народних притчах і казках?

Мені дуже подобається притча, автора якої я не знаю.

Колись давним-давно в маленькому гірському селі жив хлопчик. Він був вродливий, спритний і дуже розумний. Швидко вчився всьому, чому могли його навчити дорослі, що живуть у тому ж селі: він давно вмів робити посуд із глини, ткати, ловити рибу, був кращим мисливцем і наймайстернішим наїзником.

Одного разу з найвищої гори спустився в село старець, який сказав йому:

– Ти навчився всьому, що можуть тобі дати твої рідні. Підемо зі мною, і я навчу тебе мистецтву вбивати драконів. Це дуже стародавнє мистецтво, і воно вимагає багато часу, сил і бажання. Небагато хто здатен освоїти його. Але і ти – не звичайний хлопчик.

І хлопчик погодився.

І тоді вони пішли з цього селища й усамітнилися в покинутому замку, де старий почав учити його мистецтву вбивати драконів. Багато років знадобилося хлопчику, щоб

освоїти всі навики. Навіть після смерті старого він настирливо продовжував тренуватися, дотримуючись його порад.

І ось одного прекрасного дня він зрозумів, що оволодів мистецтвом убивати драконів. І тоді він обійшов усі ліси Землі, всі поля й країни в пошуках дракона і ніде не знайшов його. Він вирішив піднятися на найвищу гору й оглянути Землю з висоти. Витратив на шлях до цієї гори і на підйом ще декілька років свого життя, але, і піднявшись на гору, ніде не побачив дракона. І тоді він зрозумів, що на Землі вже давно не залишилося жодного дракона.

Спустився з гори в маленьке гірське село, де знайшов найрозумнішого, найталановитішого хлопчика, який давно вже пізнав усе, що могли йому повідомити односельці, і став учити його мистецтву вбивати драконів.

Іноді мені здається, що деякі психологи бачать свою місію в тому, щоб навчити тих, хто поряд, мистецтву вбивати драконів. А частіше за все треба просто допомогти дітям справитися зі шкільними труднощами й показати нові прийоми навчальної діяльності.

Психологи цінують гуманізм. Причому деякі цінують настільки, що вважають будь-яке втручання в психологічну сферу дітей невиправданою інтервенцією. У цьому відчувається вплив ідей роджеріанської психотерапії, яка по-своєму сприйнята російськими психологами. Але в нашій реальній практиці активна дія на дитину, втручання деколи виявляється зі сторони психолога неминучим, необхідним. Великий Леонардо да Вінчі одного разу склав притчу, яка, здається, добре ілюструє цю думку.

Отримавши одного разу сильний удар від кресала, обурений кремень запитав у кривдника:

– Чого ти так накинувся на мене? Я тебе знати не знаю. Ти мене, мабуть, із кимось плутаєш. Залиш, будь ласка, мої боки у спокої. Я нікому не заподіюю зла.

– Не сердься даремно, сусіде, – з посмішкою промовило кресало у відповідь.

– Якщо ти наберешся трохи терпіння, то незабаром побачиш, яке диво я добуду з тебе.

Після цих слів кремінь заспокоївся і став терпляче зносити удари кресала. І нарешті з нього був висічений вогонь, здатний творити справжні дива. Так терпіння кременя було винагороджено за заслугами.

Проте одностороння дія з боку психолога позбавляє дітей природного права на власну активність і реалізацію себе, тому така дія повинна здійснюватися лише тоді, коли без цього дійсно ніяк не обійтися. Де вона, ця межа? Напевно, саме тут психологічна робота перетворюється на мистецтво.

Хочеться побажати вам, дорогі колеги, бути одночасно гуманними і активними, уміти відчувати моменти, коли без вашого втручання не обійтися, і коли краще дати можливість дитині самій щось зробити і щось пережити.

У Леоніда Каганова є добірка притч про якогось Вчителя Іо. Ось одна з них.

– Як бути щасливим все життя? – запитав учень Вчителя Іо.

– Це складне питання, і відповідати на нього потрібно довго і детально, – сказав Вчитель Іо. – Якщо тобі це дійсно так важливо, я з великим задоволенням відповім. А якщо не терміново – то з великим задоволенням відповідати не буду. У будь-якому випадку я отримаю велике задоволення.

Можливо, я не маю рації, але схоже, що цей дивний Учитель Іо розкрив таємницю психології жінки. Принаймні, одну з найважливіших таємниць: будь-яка жінка в будь-яких обставинах зможе (якщо хоче!) стати щасливою. Так-так! Те питання, над яким сторіччя б'ються чоловіки, філософствуючи, будуючи кар'єру, воюючи один з одним, вже давно не є проблемою для жінки. Вона завжди добре знає, що їй треба для щастя.

Можливо, саме тому жінки краще за чоловіків справляються зі всякими життєвими труднощами і здатні значно ефективніше за чоловіків допомогти іншим людям вирішити психологічні проблеми. Іноді так і хочеться

попросити вас, дорогі жінки: навчіть, поясніть, підкажіть! Як вам це вдається? Але у відповідь звичайно – загадкова усмішка Джоконди.

У конфуціанстві є така притча.

Якось учень запитав Конфуція, як потрібно людям ставитися до богів і демонів. «Ніяк, – відповів Вчитель. – Люди ще не навчилися ставитись один до одного».

Виходить, за Конфуцієм, шлях до Бога (втім, як і шлях до демонів) починається зі шляху до людей. Навчившись будувати стосунки з іншими людьми, ми стаємо більш духовними. Або не стаємо, якщо ці стосунки деструктивні, манипулятивні і наповнені злістю.

Ішов якось Іван-дурень пустелею. День ішов, два йшов – від спраги зовсім змучився. Зирк – перед ним озеро з чистою, прозорою водою. Але, як на біду, на березі озера сидить Змій Горинич. Робити нічого, вихопив Іван-дурень меч і почався бій. Цілий день бився Іван зі Змієм, відрубав йому одну голову. Другий день бився – відрубав другу голову. Третій день б'ються, але вже сил не залишилося ні в того, ні в іншого. Повалилися нарешті обидва в знеможі на березі озера, ледве дихають.

Підіймає Змій Горинич останню свою голову, що залишилася, і питає:

- Іван, а ти чого хотів?
- Я? Та води напитися!
- Ну так і пив би!!!

Цей анекдот має, на мій погляд, очевидний психотерапевтичний сенс: ми часто з найсерйознішим, а деколи просто лютим виглядом починаємо битися з якою-небудь проблемою, яку самі вигадали. Ми забуваємо, що однією з найважливіших умов здорового способу життя і гармонійного психічного розвитку є оптимістичний погляд на світ і відчуття гумору. Психолог повинен бути веселий – він же робить добрі справи!

Зустрілися якось два чоловіки, що слалися мудрецами.

– Я, – сказав один із них, – служу при дворі короля. Коли йому сумно, я розповідаю веселі історії, коли йому важко, я підтримую його, коли він не знає, як вчинити, я даю йому пораду. За це він щедро платить мені, я живу в благополуччі і достатку.

– А я, – сказав другий, – живу відлюдником, але до мене приходять люди за допомогою і порадою, і я всім допомагаю. Правда, їм нічим заплатити, але я вільний і незалежний.

І коли вони розлучилися, кожний трохи – зовсім трохи! – позаздрив іншому.

У цій притчі можна побачити дві не співпадаючі одна з одною змістовні можливості самореалізації психолога.

Першу можливість втілюють фахівці, «обслуговуючі королів», – бізнес-тренери, коучі, психологи-«піарицики». Друга змістовна можливість – обслуговування в першу чергу потребуючої психологічної допомоги людини, а не іншого професіонала. Це ті люди, які проводять тренінги, наприклад, упевненості в собі, консультують батьків або здійснюють психологічну корекцію дитини.

Шкільні психологи – ми з вами – належимо саме до другої категорії. І іноді (зізнаємося чесно) трохи заздriamo колегам, що працюють «при дворі»: все-таки зарплата в них незрівнянно вища. Але чомусь ми залишаємося в школі, а не кидаємося на уклін до сильних світу цього. Можливо, тому що згадуємо вдячні очі хлопчика, якому допомогли подружитися з однокласниками, або щасливу усмішку мами, донька якої позбулася тривожності і страхів?

Так уже виходить у нашій країні, що шкільний психолог не може похвалитися надприбутками. Але ж психологи, що пішли в бізнес, деколи нам відверто заздять.

Для керівників і не тільки

Легенда

Якщо ви коли-небудь спостерігали за клином гусей, які летять на південь, то вам буде цікаво дізнатися про те, що вчені пояснили, чому зграя летить клином. Під час досліджень з'ясувалось, що кожен птах помахом крила забезпечує підйом для птаха, який летить за ним. Завдяки такій організації, зграя збільшує швидкість польоту щонайменше на 71% порівняно зі швидкістю, яку може розвинути один птах окремо.

(Відповідно і люди, якщо рухаються разом в одному напрямку, досягають своєї мети швидше і з меншими затратами, тому що вони рухаються, підтримуючи один одного).

Варто одному випасти із загальної зграї і спробувати летіти наодинці, як він одразу відчуває тяжіння й опір, і птах знову повертається до зграї, аби скористатись підйомною силою, яку створює птах попереду.

(Якби ми, люди, були такими розважливими, як гуси, то завжди б тримались гурту)

Коли вожак втомлюється, він повертається в кінець клину і відпочиває, а інший очолює зграю.

(Виконувати тяжку роботу по черзі завжди легше).

Гуси в кінці зграї кричать, заохочуючи тих, хто попереду, не збавляти швидкості.

(Що кричимо ми, знаходячись позаду лідерів?).

І насамкінець, якщо гусак захворів або отримав поранення і випадає із зграї, то два інших теж покидають її, щоб надати допомогу і підтримку. Вони залишаються з цим птахом до тих пір, поки він одужає або помре. І лише тоді продовжують подорож самі або з іншою зграєю.

(Якби ми, люди, були такими розумними, як гуси, ми б теж завжди підтримували один одного в скруті).

Отже бажаю, щоб у вас у колективі всі рухались, підтримуючи один одного в одному напрямку для досягнення спільної мети.

Лисиця

Лисиця дуже втомилася й захотіла у відпустку. Прийшла до Лева, начальника лісу, і просить про відпустку.

– Ніяк неможливо. Працювати немає кому, – говорить Лев.

Лисиця наполягає й готова на відпустку без оплати, аби тільки трохи відпочити й розважитися.

– Добре, – погоджується Лев, – але зваж, я буду змушений на твою посаду взяти когось іншого. І, може статися, коли ти повернешся, твоє місце буде зайнято. Лисиця погоджується і з радістю відправляється подорожувати по світу. Через місяць вона повертається й просить у Лева свою роботу назад.

– Ніяк неможливо! Твоє місце зайняте. Вільне лише місце Зайця. Якщо хочеш, можеш працювати Зайцем, поки не звільнитися посада Лисиці, – пропонує Лев.

– Що робити? Їсти треба... Лисиця погоджується. Час іде, а посада все не звільняється. Лисиці вже до чортиків набридло працювати Зайцем – то тікати, то ховатися, та й ще гризти морквину. Йде вона якимось лісом у повній зневірі й зустрічає Зайця, який скаче з високо піднятою головою.

– Скажи, Зайцю, ким ти працюєш у нашому лісі?

– Лисицею! – відповідає той.

– Як же так!? Я, Лисиця, на посаді Зайця. А ти, Заєць, працюєш на посаді Лисиці?

– Завжди так, – відповідає Заєць, – якщо на посаді Лева – Осел.

Брудна білизна

Одна сімейна пара переїхала жити в нову квартиру. Вранці, ледве прокинувшись, дружина виглянула у вікно і побачила сусідку, яка розвішувала на просушування випрану білизну.

– Подивися, яка брудна у неї білизна, – сказала вона своєму чоловіку.

Але той читав газету і не звертав на це ніякої уваги.

– Напевно, у неї погане мило, а може, вона зовсім не вмє прати. Треба б її повчити.

І кожного разу, коли сусідка розвішувала білизну, дружина дивувалася тому, яка ця білизна брудна.

Одного прекрасного ранку, подивившись у вікно, вона вигукнула:

– О! Сьогодні білизна в неї чиста! Напевно, навчилася прати!

– Та ні, – сказав чоловік, – просто я сьогодні встав раніше і вимив вікно.

Так і в нашому житті! Все залежить від вікна, через яке ми дивимося на те, що відбувається. І перш, ніж критикувати інших, необхідно переконатися, що наші серця і наміри чисті.

Про форму і зміст

Чоловік просив роботу в цирку. Директор відповів: «Робота є, але дуже небезпечна. У нас загинув один лев. Тому вам потрібно буде влізти в шкуру вбитого лева і поводитись, як лев, при цьому ви будете оточені справжніми левами. Це небезпечна робота, я вас попереджаю одразу».

Чоловік був у такому розпачі, що взявся за цю роботу – заробіток був хорошим. Але коли він вліз у левову шкуру і ввійшов у клітку, то втратив самовладання.

Тут був інший лев, який голосно ричав, і чоловік закричав: «Допоможіть!»

Натовп, що зібрався на виставу, ще ніколи не бачив такої сцени: лев людською мовою просить про допомогу.

Але інший лев тихо сказав йому: «Ідіот! Не виходь з себе, інакше ми втратимо обидва роботу».

Придивіться уважніше до левів у цирку, які ричать: багато хто з них – не зовсім лев.

Погані та добрі якості

Одного разу учні прийшли до старця і запитали його: «Чому погані якості легко опановують людиною, а добрі – важко і є дуже нестійкими?».

– Що буде, якщо здорове насіння залишити на сонці, а хворе зарити в землю? – запитав старий.

– Добре насіння, що залишилося без ґрунту, загине, а погане насіння проросте, дасть хворий паросток і злий плід, – відповіли учні.

– Так роблять люди: замість того, щоб таємно творити добрі справи і глибоко в душі ростити добрі початки, вони виставляють їх напоказ і тим гублять. А свої недоліки і гріхи, щоб їх не побачили інші, люди ховають глибоко в душі. Там вони ростуть і гублять людину в самому її серці. Ви ж будьте мудрі.

Учні подякували старцю за повчання і занурились у міркування.

Як досягти цілі?

Великий майстер стрільби з лука на ім'я Дрона навчав своїх учнів. Він повісив на дереві мішень і запитав кожного з учнів, що той бачить.

Один сказав:

– Я бачу дерево і мішень на ньому.

Інший сказав:

– Я бачу дерево, сонце, що сходить, птахів на небі ...

Усі інші відповідали приблизно так само.

Потім Дрона підійшов до свого кращого учня Арджуні і запитав:

– А ти що бачиш?

Той відповів:

– Я не можу бачити нічого, крім мішені.

І Дрона сказав:

– Тільки така людина може потрапляти в ціль.

Менеджер і програміст (сучасна притча)

Чоловік, що летів на повітряній кулі, зрозумів, що загубився. Він спустився нижче і помітив на землі жінку. Спустившись ще трохи нижче, він звернувся до неї:

– Пробачте, не могли б ви допомогти? Я домовився з другом зустрітися годину тому, але не знаю, де я зараз.

– Ви на повітряній кулі у 30 футах від поверхні Землі, між 40 і 41 градусами північної широти і між 59 і 60 градусами західної довготи, - відповіла жінка.

– Ви, мабуть, програміст?

– Так, а як ви здогадалися?

– Ви дали мені абсолютно точну відповідь, але я зовсім не уявляю, що робити з цією інформацією, і я все ще розгублений. Відверто кажучи, ви мені зовсім нічим не допомогли.

– А ви, напевне, менеджер?

– Так. А ви як здогадалися?

– Ви не знаєте, де ви і куди прямуєте. Піднялися ви туди, завдяки повітрю. Ви дали обіцянку, яку не уявляєте, як виконати, і очікуєте, що люди, які знаходяться нижче вас, вирішать ваші проблеми. І, нарешті, зараз ви в тому ж самому становищі, в якому перебували до зустрічі зі мною, але чомусь тепер у цьому виявилася винна я.

Шукай те, що тобі до душі

Якось до самотника прийшов мандрівник і, виконавши ритуал привітання, попросив наставити його на шлях істини.

– Я знаю, що займає твої думки і краде радість буття, – сказав пустельник. – Усе своє життя ти шукаєш досконалості в людях і, не знаходячи її, не можеш знайти спокій. Але я знаю ліки від твоєї хвороби. **У спілкуванні з кожним потрібно шукати лише те, що тобі до душі, доповнюючи якості одного рисами іншого і властивостями третього. Тоді в дюжині чоловіків ти зможеш набути хорошого друга, а в дюжині жінок – велику любов.**

Троє перехожих

Під вечір один селянин сів на порозі своєї скромної хатини, аби насолодитися вечірньою прохолодою. Повз його хату йшла дорога, яка вела до села. Чоловік, що йшов нею, помітив селянина і подумав: «Ця людина – взірець ледаря. Нічого не робить, тільки сидить цілими днями на порозі...» Трохи згодом проходила інша людина і подумала: «Це якийсь джигун. Сидить

цілий день і пасе очима жінок, що тут ходять. Напевно, чіпляється до них...» Нарешті, йшов до села якийсь мандрівник і подумав: «Мабуть, це працюватий чоловік. Працював увесь день, а тепер сів собі відпочивати».

Справді, майже нічого не можна сказати про селянина, що сидів на порозі своєї хати. Натомість про трьох перехожих, що йшли до села, знаємо: перший – ледар, другий – особа підозріла, а третій – чоловік працюватий. Усе, що говориш, свідчить про тебе, особливо коли твої слова стосуються інших.

Звільнення

Я налаштував себе на цей крок протягом трьох тижнів – звільнити одного із співробітників. Я вперше опинився в подібній ситуації, і мені знадобилося кілька тижнів, щоб зібратися духом. Я навіть записав свій майбутній монолог на аркуші паперу й кілька разів прочитав його. Я так хвилювався, що тренував процедуру звільнення на своїх дітях, теці й собаці.

Мене переслідувало жахливе відчуття провини, оскільки цей робітник був чудовою людиною. «Він сам у всьому винен, – переконував я себе. – Якби він був більш свідомим і відповідальним, мені б не довелося його звільняти». Заспокоюючи себе такими думками, я набрався рішучості.

У призначений день запросив цього молодого чоловіка до себе в кабінет. Не знаючи, як приступити до справи, я поговорив з ним про погоду, зламав олівець і поставив кілька дурних запитань про його дружину і дітей (хоча знав, що він не одружений). Після цього я перевів дух і почав свою промову.

Чомусь наші ідеї про процедуру звільнення не мають нічого спільного із звільненням конкретної живої людини. За секунду я зрозумів, що мій співрозмовник і не підозрює про майбутнє. Добре натреновані слова застрягли в мене в горлі. У розпачі я випалив: «Отже, як ви оцінюєте свою роботу». Я розраховував, що, поділившись очевидно низькими результатами роботи, він сам винесе собі вирок. Я ж просто погоджуся з ним і ... Я вже почав було вважати себе справжнім адміністративним генієм.

Молодий чоловік підскочив у своєму кріслі і з блиском в очах відповів: «На відмінно!» Я зніяковів.

«Щось це не схоже на відповідь людини, яка збирається визнати себе винною», – подумав я. «Серйозно? Розкажіть-но мені про свої успіхи» – процідив я крізь зуби. Протягом наступних двадцяти хвилин він повідав мені про всі досягнення, які він виконував на роботі. Мій співрозмовник так перейнявся своєю розповіддю, що навіть піднявся зі стільця і почав ходити взад-вперед. Він готовий був луснути від гордості, що розпирала його. Коли він закінчив свою промову (я вже думав, що за нею піде заклик до покаяння), я був глибоко зворушений. Яких неймовірних успіхів домогся цей молодий чоловік! Ось це співробітник! Недовго думаючи, я встав, простягнув йому руку і запропонував підвищення!

«Що я зробив?» - Запитував у себе пізніше. Так, саме так я підвищив його по службі. А як же всі його недоліки? Мене раптово осяяло, що джерелом проблем був не він, а його начальник. Молодий чоловік чудово справлявся з роботою. Але, на жаль, він займався зовсім не тим, чим я уявляв.

Оскільки я ніколи не пред'являв конкретних вимог до роботи цієї людини, йому довелося вирішувати нелегку задачу: гадати, чого сподівався від нього начальник. Я порушив один з найбільш важливих принципів теорії та практики управління: не дав чіткого формулювання обов'язків своєму підлеглому. Подумати тільки, я збирався покарати його за мою ж помилку! Цей урок я запам'ятав назавжди. Наприкінці нашої зустрічі ми обговорили конкретні завдання, виконання яких я від нього очікував. У недалекому майбутньому він став видатним співробітником. В обов'язки керівника входить чітко визначення своїх вимог, а в обов'язки підлеглих – їх сумлінне виконання.

Виховання

Молитва матері до дитини

Дитино моя, від моєї любові народжена! Любов'ю моєю дарована, небом на щастя послана! Благословляю день і мить, коли перший крик твій відкрив мій світ материнства, коли сяйво твоїх оченят розбудили мене до нового життя.

Дитино моя!

Надіє і втіхо моя! Радосте і натхнення! Ти рятувала мене від самотності, додавала сили в безнадії, надихала у відчаї. Не втомлюся дякувати Богові за тебе, неоціненний дарунку мій!

Дитино моя!

Місточку між минувшиною і майбуттям, вісточку з далекої юності, я освідчуюсь тобі в безмежній любові, якою я живу. Не потребую відплати чи подяки, я сама щиро вдячна долі за те, що маю кого любити.

Дитино моя!

Краплинка мого життя! День і ніч молю Бога, щоб захистив тебе від лихого випадку, од злої руки, недоброго ока, од поганой мислі, од хибної стежки злодійського наміру.

І щоб не спіткало тебе в житті, знай: моє серце і дім завжди відкриті для тебе, дитино моя! Хай не затьмарять твою душу докори сумління, я прощаю тобі усі твої великі й малі провини на тисячі літ уперед.

Скільки б літ не було тобі, скільки б років не минуло мені, пам'ятай: дивлюся на тебе і молюся за тебе, живу тобою і для тебе. І немає меж моїй любові, дитино моя!

Тасмниця маленької мавпочки

У щасливих сімей є ще одна особливість: кожний член сім'ї має можливість виділяти в своєму житті простір і час, коли він може побути один. Це допомагає успішно відновлюватися. Під

час першого плавання Тура Хейрдала на судні «Ра» була мавпочка, улюблениця екіпажу. На третьому тижні плавання вона захандрила, і хтось із членів екіпажу здогадався влаштувати їй будиночок у ящику з-під бананів. Мавпочка кожен день усамітнювалася там хвилин на сорок і невдовзі знову стала веселою і безтурботною. Тому **дуже важливо, щоб у кожного в будинку був куточок, де він міг би побути один.**

Син і батько

Якось один чоловік повернувся пізно додому з роботи, як завжди втомлений і засмиканий, і побачив, що у дверях його чекає п'ятирічний син.

– Тату, можна в тебе дещо запитати?

– Звичайно, що трапилося?

– Тату, а скільки ти заробляєш?

– Це тебе не обходить! – обурився батько. – І потім, навіщо це тобі?

– Просто хочу знати. Будь ласка, ну скажи, скільки ти заробляєш за годину?

– Ну, взагалі ж, 500. А що?

– Тату... – син подивився на нього знизу дуже серйозними очима. – Тату, ти можеш зайняти мені 300?

– Ти запитував тільки для того, щоб я тобі дав грошей на яку-небудь дурну іграшку? – закричав той. – Негайно марш до себе в кімнату й лягай спати!.. Не можна ж бути таким егоїстом! Я працюю цілий день, страшно втомлююся, а ти себе так нерозумно поводиш. Малюк тихо пішов до себе в кімнату й закрив за собою двері. А його батько продовжував стояти у дверях і злитися на прохання сина. «Як він сміє запитувати мене про зарплату, щоб потім попросити грошей?» Але через деякий час він заспокоївся і почав міркувати: «Може, йому дійсно щось дуже важливе потрібно купити. Та чорт з ними, з трьома сотнями, адже він ще взагалі жодного разу в мене не просив грошей». Коли він увійшов у дитячу, його син уже був у постелі.

– Ти не спиш, синку? – запитав він.

– Ні, тату, – відповів хлопчик.

– Я, здається, занадто грубо тобі відповів, – сказав батько. – У мене був важкий день, і я просто зірвався. Пробач мені. Ось, тримай гроші, які ти просив. Хлопчик сів у ліжку й посміхнувся.

– Ой, спасибі! – радісно вигукнув він. Потім заліз під подушку й дістав ще кілька зім'ятих банкнот. Батько, побачивши, що в дитини вже є гроші, знову розлютився. А малюк склав всі гроші разом, ретельно перерахував купюри і знову подивився на батька.

– Навіщо ти просив грошей, якщо вони в тебе вже є? – пробуркотів той.

– Тому що в мене було недостатньо. Але тепер мені вистачить, – відповіла дитина. – Тату, тут рівно п'ятсот. **Можна, я куплю одну годину твого часу? Будь ласка, прийди завтра з роботи раніше, я хочу, щоб ти повечеряв разом з нами...**

Притча про виховання

У зоопарк привезли ведмежа, посадили його в клітку. Клітка була настільки малою, що воно могло робити тільки три кроки вправо і три кроки вліво.

Так і ходило ведмежа три кроки вправо і три кроки вліво.

Минув час, ведмежа піросло і стало красивим, могутнім ведмедем. Його випустили у просторий вольєр. Але й там він продовжував робити три кроки вправо і три кроки вліво.

Йшов час, а наш ведмідь так і ходив три кроки вправо і три кроки вліво.

Притча про вовків

Колись давно старий індієць розповів своєму онукові одну життєву істину.

Усередині кожної людини йде боротьба, дуже схожа на боротьбу двох вовків. Один вовк є зло – заздрість, ревності, жаль, егоїзм, амбіції, брехня.

Інший вовк є добро – мир, любов, надія, люб'язність, істина, доброта, вірність.

Маленький індієць, зворушений до глибини душі словами діда, на декілька секунд замислився, а потім запитав:

– А який вовк в кінці перемагає?

Обличчя старого індійця торкалася ледве помітна посмішка, і він відповів:

– Завжди перемагає той вовк, якого ти годуєш.

Історія про одного хлопчика на ім'я Монті

Коли хлопцеві було 16 років, доручили йому написати твір про те, що він хоче, коли виросте. Монті довго мучився і витратив багато годин на опис своєї мрії – стати власником ранчо. Він списав десять сторінок, описуючи в найдрібніших деталях ранчо площею 400 акрів, намалював план розташування всіх будівель, стаєнь, доріг, а також – дуже докладний план будинку, який він побудує площею 8000 квадратних футів. Наступного дня Монті віддав свій твір учителю.

Три дні потому його вчитель повернув роботу, поставивши жирну червону двійку і написавши: «Залишись після уроку». Після занять хлопчик з мрією підійшов до вчителя і запитав, чому він отримав двійку за свою вигадку. На що вчитель сказав: «Тому що така мрія нездійсненна для такого хлопчика, як ти. Тобі потрібно багато, дуже багато грошей, щоб придбати таке ранчо. А гроші є в тебе? Ні. Ти ж з дуже бідної сім'ї. Немає ніякої можливості для тебе здійснити твою мрію. Вона нездійсненна. Ось що я тобі скажу. Іди додому і напиши інший твір, у якому ти опишеш іншу, більш реалістичну мрію і, можливо, я поставлю тобі іншу оцінку».

Хлопчик повернувся додому і попросив поради у свого батька. І ось що він почув: «Синку, боюся, тут я тобі не помічник. Я думаю, що це має бути тільки твоє рішення, і в мене є відчуття, що це буде дійсно важливе для тебе рішення». Монті обмірковував слова батька цілий тиждень. Нарешті він повернув учителю той самий твір і сказав: «Ви можете залишити собі двійку, а я залишаю собі свою мрію».

Минув час, Монті давно закінчив школу, став дорослим. І ось він розповів цю історію і, звертаючись до групи людей, які слухали його, сказав: «Я розповів вам цю історію тому, що ви всі сидите в моєму будинку, площею 4000 квадратних футів, посеред мого ранчо площею 200 акрів. А той твір висить у рамці

над каміном». Монті продовжив: «Найдивовижніша частина цієї історії полягає в тому, що три роки тому, влітку, все той же вчитель привіз сюди 30 школярів, і вони тиждень таборували на моєму ранчо. Перед від'їздом він мені сказав: «Послухай, Монті, про це я можу тобі сказати зараз. Коли я був твоїм учителем, я був свого роду злодієм дитячих ідей та мрій. Мені зараз дуже шкода, що тоді я вкрав їх безліч. Але я дуже радий, що ти знайшов у собі сміливість відстояти свою мрію».

Вчасні слова

В однієї жінки був німий син. Він не говорив від народження. Вона водила його по різних лікарях, але ніхто не міг допомогти. І жінка змиралася з тим, що її син німий. Ось одного разу вона смажила млинці на кухні. А тим часом пішла до іншої кімнати прасувати одяг. І заклопотавшись, забула про млинці. Аж тут приходять її син і каже: – Мамо, млинці підгорають!

– Синку!! Що сталося!? Ти заговорив!!! Що сталося!? Ти можеш говорити!?? Чому ти мовчав весь час досі?!

– Млинці підгоріли... А до цього все було гаразд.

Луна

Одного разу батько з сином пішли в гори. Син, вдарившись об камінь, крикнув:

– ААААААА.

Цієї ж миті хтось невидимий повторив:

– ААААААА.

Хлопчик із здивуванням запитав:

– Хто ти? - А йому у відповідь:

– Хто ти?

Розсердившись від такої відповіді, хлопчик кричить:

– Боягуз! - А йому у відповідь:

– Боягуз!

Хлопчик питає в батька:

– Що відбувається?

Батько посміхається і каже:

– Слухай мене уважно, – і кричить гори:

– Я тебе поважаю!

Йому у відповідь:

– Я тебе поважаю!

– Ти кращий.

Йому у відповідь:

– Ти кращий.

Хлопчик залишався здивованим, а потім тато йому пояснив: «Це явище називають «луна» але, по правді, це **називається життям... Воно тобі віддає все, що ти говориш і робиш.**»

Урок метелика

Проходячи біля дерева, один допитливий чоловік помітив щось незвичайне – кокон метелика. Він вирішив поспостерігати за ним, щоб зрозуміти для себе, що там і як...

І ось у коконі утворився маленький отвір... Чоловік був вражений. Він сидів і дивився, як метелик протягом багатьох годин намагається протиснути в цей маленький отвір своє тіло. У якийсь момент у нього взагалі перестало щось виходити. Здавалося, що тіло метелика пройшло так далеко, як тільки могло. Чоловік вирішив допомогти йому: взяв ножиці і надрізав кокон. Метелик із легкістю виліз із кокона, але в нього було напухле тіло і зім'яті крильця. Чоловік продовжував спостерігати за метеликом, очікуючи, що його тіло зменшиться, крильця збільшаться, розправляться, і він полетить. Але нічого цього не відбулося...

Метелик усе своє життя провів, повзаючи по колу своїм роздутим тільцем, крильця так і не розправились.

Через бажання догодити і поспіх чоловік не міг зрозуміти, що за боротьбою метелика, який намагається пролізти в маленький отвір, стоїть прихований задум Природи. Звільнившись самостійно від кокона, він майже одразу зміг би летіти.

Отже, чоловік отримав урок від метелика.

Кожна життєва проблема дається нам для того, щоб зробити нас сильнішими. Усьому свій час... А який сенс має урок метелика для вас?

Можливо, інколи треба не боротися, а любити?

Один чоловік дуже пишався своїм прекрасним лужком. Одного дня він побачив, що серед трави вирости кульбаби. Як він тільки не намагався позбавитися їх, але кульбаби продовжували буйно рости. Нарешті він написав до департаменту сільського господарства, перерахував усі методи боротьби з бур'янами. Лист закінчив питанням: «Я випробував усі методи. Порадьте, що робити?» Незабаром він отримав відповідь: **«Пропонуємо вам полюбити їх».**

Способи (історична притча)

Викладач університету звернувся до сера Ернеста Резерфорда, президента Королівської Академії і лауреата Нобелівської премії з фізики по допомогу. Він збирався поставити найнижчу оцінку з фізики одному зі своїх студентів у той час, як той стверджував, що заслуговує вищого балу. Обидва – викладач і студент – погодилися покласти на судження третьої особи, незацікавленого арбітра. Вибір випав на Резерфорда. Екзаменаційне питання було таким: «Поясніть, яким способом можна виміряти висоту будівлі за допомогою барометра?»

Відповідь студента була такою: «Потрібно піднятися з барометром на дах будівлі, спустити барометр униз на довгій мотузці, а потім витягнути його назад і виміряти довжину мотузки, яка й покаже точну висоту будівлі».

Ситуація була і справді складною, тому що відповідь була повною і правильною! З іншого боку, іспит був з фізики, а відповідь майже нічого не мала спільного із застосуванням знань у цій галузі.

Резерфорд запропонував студенту спробувати відповісти ще раз. Давши йому шість хвилин на підготовку, він попередив його, що відповідь має демонструвати знання фізичних законів.

Після закінчення п'яти хвилин студент так і не написав нічого в екзаменаційному листі. Резерфорд запитав його, чи здається він, але той заявив, що в нього є кілька способів вирішення проблеми, і він просто вибирає кращий.

Зацікавившись, Резерфорд попросив молодого чоловіка приступити до відповіді, не чекаючи закінчення відведеного терміну. Нова відповідь на питання була такою: «Підніміться з барометром на дах і киньте його вниз, заміряючи час падіння. Потім, використовуючи формулу, обчисліть висоту будівлі».

Тут Резерфорд запитав свого колегу – викладача, чи задоволений він цією відповіддю. Той, нарешті, здався, визнавши відповідь задовільною. Однак студент нагадав, що має декілька варіантів відповіді, і його попросили озвучити їх.

– Є кілька способів виміряти висоту будівлі за допомогою барометра, – почав студент. – Наприклад, можна вийти на вулицю в сонячний день і виміряти висоту барометра і його тіні, а також виміряти довжину тіні будівлі. Потім, врахувавши нескладну пропорцію, визначити висоту самого будинку.

– Непогано, – сказав Резерфорд. – Є й інші способи?

– Так. Є дуже простий спосіб, який, упевнений, вам сподобається. Ви берете барометр у руки і піднімаєтеся по сходах, прикладаючи барометр до стіни і роблячи позначки. Злічивши кількість цих відміток і помноживши їх на розмір барометра, ви отримаєте висоту будівлі. Цілком очевидний метод.

– Якщо ви хочете більш складний спосіб, – продовжував він, – то прив'яжіть до барометра шнурок і, розгойдуючи його, як маятник, визначте величину гравітації на основі будівлі і на його даху. З різниці між цими величинами, в принципі, можна обчислити висоту будівлі. У цьому ж випадку, прив'язавши до барометра шнурок, ви можете піднятися з вашим маятником на дах і, розгойдуючи його, обчислити висоту будівлі по періоду процесії.

– Нарешті, – продовжував він, – серед безлічі інших способів вирішення даної проблеми кращим, мабуть, є такий: візьміть барометр з собою, знайдіть керуючого і скажіть йому: «Пане керуючий, у мене є чудовий барометр. Він ваш, якщо ви скажете мені висоту цього будинку».

Тут Резерфорд запитав студента, невже він справді не знав загальноприйнятого рішення цієї задачі. Той зізнався, що знав, але сказав при цьому, що ситий по горло школою та коледжем, **де вчителі нав'язують учням свій спосіб мислення.**

Чужі поради

Чоловік разом зі своїм сином відправився в місто. Батько сів верхи на осла, а хлопчик ішов поруч.

– Бачили, що робиться? – Говорили зустрічні.

– І як тільки не соромно цій людині? Сам на віслюку їде, а дитину змушує йти! Хороший батько!

Тоді батько зліз з осла і сказав синові:

– Дитино моя! Я не хочу, щоб люди засуджували мене. Сідай ти на віслюка, а я піду поруч.

Так вони й зробили – хлопчик поїхав верхи, батько пішов пішки.

І знову люди, які зустріли їх на дорозі, сказали:

– Ну, бачили ви що-небудь подібне? Хлопчисько розсівся на віслюку, ніби пан який, а батько поруч з ним крокує. Хороший син!

Тоді батько знову зупинив віслюка і сказав:

– Сину мій, люди засудили нас за те, що я їхав на віслюку, а ти йшов пішки. Тепер люди засудили нас за те, що ти їдеш на віслюку, а я йду пішки. Чи не краще буде, якщо ми обидва підемо пішки? Це вже нікому не здасться несправедливим.

Так вони і зробили. Віслюка погнали попереду, а самі пішли за ним слідом.

І знову зустрічні показували на них пальцями і казали:

– Що за дурні люди! У них є віслюк, а вони тягнуться пішки! Схоже, що йде не один віслюк, а три віслюки.

– Що ж нам робити, сину мій? Люди лаяли нас за те, що я їду, а ти їдеш. Люди лаяли нас за те, що ти їдеш, а я йду. Люди лаяли нас за те, що ти їдеш і я йду. Можливо, нам разом сісти на віслюка?

І вони обидва сіли на віслюка і рушили далі в дорогу.

– Ну і безжальні люди! – Говорили зустрічні і хитали головою. – Удвох сіли на одного віслюка. Дивитися соромно!

Почув це батько і сказав:

– Сину мій, ти бачиш, – що ми не зробимо, за все нам дорікають. Я їду, а ти йдеш – погано. Ти їдеш, а я йду – теж погано. Обидва йдемо – ще того гірше. Обидва йдемо – зовсім нікуди не годиться. Давай, сину мій, понесемо на руках нашого віслюка.

Вони взяли дві палиці, підсунули їх під живіт віслюку і стали обв'язувати.

– Що це ви робите? – Запитують їх перехожі.

Батько і син відповідають:

– Та ось ноші майструємо, щоб нести віслюка.

Дивуються люди:

– Хто ж це віслюків носить? Хіба що віслюки! А розумні люди на них самі їздять!

Посміялися всі і розійшлися. А батько з сином залишилися одні посеред дороги. Віслюк покійно чекав своєї долі. На землі валялися недороблені ноші.

Нарешті батько сказав:

– Дитя моє, нас сьогодні добре провчили. Ми слухали кожного зустрічного і кожен раз залишалися в дурнях. Тому запам'ятай мої слова: **всіх людей слухати – все одно що вітер слухати.**

Чайові

Один хлопчик років десяти увійшов у кафе й сів за столик.

Офіціантка підійшла до нього.

– Скільки коштує шоколадне морозиво з горішками? – запитав хлопчик.

– П'ятдесят центів, – відповіла жінка.

Хлопчик витягнув руку з кишені і перелічив монетки.

– Скільки коштує просте морозиво, без нічого? – запитав він. Деякі відвідувачі очікували за столиками, офіціантка почала висловлювати невдоволення:

– Двадцять п'ять центів, – кинула коротко у відповідь. Хлопчик знову перерахував монетки.

– Хочу просте морозиво, – вирішив він.

Офіціантка принесла морозиво, кинула на стіл рахунок і пішла. Хлопчик з'їв морозиво, оплатив у касі рахунок і пішов. Коли офіціантка повернулася прибирати стіл, у неї став клубок у горлі. Поруч із порожньою вазочкою лежали акуратно складені монетки, двадцять п'ять центів – її чайові...

Ніколи не роби висновків про людину, поки не дізнаєшся причини її вчинків ..

Людина, що змінила моє життя

Я хочу розповісти історію, яка відбулась у невеличкій англійській школі. Молода вчителька місіс Томсон з нового навчального року стала класним керівником 5 класу. Всі діти були звичайні, але один хлопчик з поміж них виділявся. Його звали Тедді. Непривабливий, до всього байдужий, він не допускав нікого до себе. Його було нелегко любити. В особовій справі Тедді було написано:

1 клас. Своєю працею на уроках і ставленням до уроків Тедді подає надії, але важкі обставини в сім'ї не сприяють розвитку дитини.

2 клас. Тедді міг би навчатись краще, але мама його важко захворіла. Удома йому ніхто не допомагає.

3 клас. Тедді гарний учень, але занадто серйозний. Мама померла в цьому році.

4 клас. Тедді загальмований, але поводить себе добре. Батько не проявляє ніякої уваги до свого сина.

Настало Різдво, і всі учні класу подарували місіс Томсон різдвяні подарунки. Подарунок Тедді був загорнутий у коричневий папір і заклеєний липкою стрічкою. Він відрізнявся він подарунків дітей. Учителька розкрила подарунок, там лежав браслет зі штучних камінців (половина камінців були відсутні) і флакон дешевих парфумів.

Усі діти почали сміятись, але місіс Томсон вистачило здорового глузду, щоб зупинити їх. Вона наділа браслет і відкрила флакон: «Який гарний аромат, правда, діти?» І настрій учительки передався дітям, усі із цим погодилися.

Після уроку Тедді підійшов до місіс Томсон і сказав: «Ви маєте такий же аромат, як моя мама, і браслет Вам дуже личить. Я задоволений, що мій подарунок Вам сподобався».

З цього дня в житті молоді вчительки все змінилося. Вона допомагала всім дітям, але найбільшу увагу приділяла Тедді. До кінця навчального року Тедді мав кращу успішність у навчанні, ніж більшість учнів ...

Пройшов час, і шляхи вчительки й учня розійшлися. Тедді переїхав з батьком в інше місто. Але одного разу вона отримала листа:

«Дорога місіс Томсон! Я хочу, щоб ви про це перша дізнались. До кінця школи я буду другим у своєму класі в списку найкращих учнів. З любов'ю Тедді».

Через чотири роки вона отримала короткий лист:

«Дорога місіс Томсон! Мені щойно сказали, що я закінчу першим у списку найкращих студентів моєї групи. І я хочу, щоб ви про це перша дізнались. Навчатись в університеті було нелегко, але мені сподобалося. З любов'ю Тедді».

А ще через чотири роки вона отримала листа:

«Дорога місіс Томсон! З сьогоднішнього дня мене звати професор Теодор Стеллард, як Вам це подобається? Я хочу, щоб Ви перша про це дізнались. У наступному місяці відбудеться моє весілля – а якщо точніше, 27 числа. Мені дуже хотілося б, щоб Ви сиділи на тому місці, де сиділа б моя мама, якби вона була жива. Ви тепер єдина близька для мене людина, тато помер у минулому році. З любов'ю Тедді».

Місіс Томсон прийшла на весілля і сиділа на тому місці, де мала сидіти мама Тедді. Вона заслужила це місце, адже зробила для нього те, чого він ніколи не забуде. Вона змінила його життя.

Коряга

На одному складі для дров лежали товсті і тонкі, короткі і довгі колоди. Всі вони давно познайомилися одна з одною, багато чого переговорили і тепер тільки чекали вирішення своєї майбутньої долі. Одні з них повинні були відправитися на меблеву фабрику, щоб з них виготовили гарні стільці та столи;

інші – розміститися впродовж доріг телеграфними стовпами, а третіх мали продати на дрова.

Всі колоди трохи хвилювалися. Звісно, серед них були й такі, що напевне знали, ким стануть. Наприклад, міцні довгі колоди були впевнені, що будуть тільки телеграфними стовпами. А інші й не здогадувались про свою подальшу долю.

Серед них була одна Коряга. Ще тільки потрапивши на склад, вона помітила, що дуже відрізняється від інших – рівних і гладеньких колод. Коряга була з вигинами, дірочками і сучками. І коли її сусіди говорили, які хороші столи, стільці і шафи із них будуть, Коряга мовчала, порівнюючи себе з ними. Але інколи вона забувала про те, де знаходиться, починала мріяти й уявляла себе прекрасним витвором мистецтва.

У довгому чеканні минали дні.

Аж ось на склад зайшов один чоловік і побачив Корягу.

– Яка красуня! – скрикнув він. – Справжнє диво! Я візьму її з собою в майстерню, почищу, покрию лаком, і вона покаже всю свою красу.

У майстерні чоловік довго і терпляче, намагаючись не зашкодити природній формі, надавав Корязі нової форми. Коли робота була закінчена, майстер приніс свій витвір на виставку.

Відвідувачі, побачивши лісову гостю, в захопленні скрикнули:

– Яка красуня, справжній витвір мистецтва!

А Коряга, яку тепер називали Прекрасною Незнайомкою, щасливо посміхалася. Здійснилася її заповітна мрія – вона стала витвором мистецтва і дарувала людям радість і красу.

Для кожної людини є місце в цьому світі. Нехай кожен відшукає його, щоб жити повним життям на нашій землі.

Ким У. Джун

Як порозумітися

Важливо вміти слухати

У давні часи якийсь цар відправив гінця до правителя сусідніх земель. Гонець запізнився і, поспішно увійшовши до тронної зали, задихаючись після бігу, почав вигукувати доручення свого владика:

– Мій пан ... наказав вам сказати, щоб ви дали йому ... блакитного коня з чорним хвостом, ... а якщо ви не дасте такого коня, то ...

– Не бажаю більше слухати! – перебив цар захеканого гінця.
– Передай своєму цареві, що немає в мене такого коня, а якби був, то ...

Тут він затнувся, а гонець, недочувши слова від царя, котрий був другом його владика, налякався, вибіг із палацу, скочив на свого коня і помчав назад – передавати своєму цареві зухвалу відповідь.

Коли його пан вислухав таке донесення, то страшенно розлютився і оголосив сусідньому царству війну. Довго тривала вона і дорого обійшлася обом сторонам, багато крові було пролито, багато земель спустошено...

Нарешті обидва царя, виснаживши скарбницю і виснажуючи війська, погодилися на перемир'я, щоб обговорити свої претензії один до одного.

Коли вони приступили до переговорів, другий цар запитав першого:

- Що ти хотів сказати своєю фразою: «Дай мені блакитного коня з чорним хвостом, а якщо не даси, то ...»?
- ... дай коня іншої масті.
- А ти що хотів сказати своєю відповіддю «Немає в мене такого коня, а якби був, то ...»?
- ... Неодмінно послав би його в подарунок моєму доброму сусідові. Ось і все.

Сила, обман, сміх і переконання

Одного разу учень поставив своєму Вчителю питання:

– Часто буває так, що я приходжу кудись, бажаючи зустрітися з людиною, з якою ми могли б співпрацювати, але її секретар не пропускає мене і навіть не повідомляє про те, що я прийшов. Навчи, як прорватись через секретаря?

– Прорватись? – посміхнувся Вчитель. – Гарне слово ...

Він повів учнів за собою у великий зал, розставив половину з них в ланцюг поперек приміщення і звелів міцно взятися за руки. Іншим же дав завдання потрапити на іншу половину залу. Деякі намагалися розірвати перешкоду силою, але не досягли своєї мети, оскільки їм протистояли не менш сильні суперники. Інші учні підходили до перешкоди і несподівано кричали, лякаючи інших. Треті починали лоскотати, і невелика частина пододала перешкоду. Четверті не застосовували ні силу, ні хитрість, ні лоскіт, а довго говорили щось тим, хто їх не пускав. Зрештою частина з них теж пройшла на іншу половину залу. Коли всі учні спробували свої сили, Учитель плеснув у долоні і велів йти по домівках і думати над тим, чим вони займалися, а завтра зібратися в цьому ж залі.

Наступного дня Вчитель велів учням зробити все так само, як учора. І знову ті, хто катував, намагаючись прорвати ланцюг силою, нічого не добилися. На тих, хто обманув минулого разу, сьогодні вже ніхто не вівся, і вони залишилися ні з чим. А от коли ті, хто вчора лоскотав своїх суперників, тільки наблизилися до перешкоди, їх відразу пропустили. Та й учні, яким напередодні вдалось умовити пропустити їх на іншу сторону залу, на цей раз справились із завданням ще швидше.

– Ви бачили самі, – сказав Учитель. – **Силою нічого не доб'єшся, обманом доб'єшся, але тільки одного разу, а дія сміху і переконання лише посилюється з часом.**

Про нестриманість

Багато років тому на світі жив хлопець, який був дуже нестриманий. Одного разу його батько подарував йому подарунок, на який покладав великі надії. Це був мішок із цвяхами. Сину потрібно було забивати в паркан один цвях тоді, коли проявлявся його нестриманий характер. У перші дні хлопець дуже багато часу проводив біля паркану, в який потрібно було забивати цвяхи. Кількість забитих цвяхів зменшилась уже за тиждень. Згодом хлопець зрозумів, що краще він буде менше злитися, тоді йому не доведеться вбивати цвяхи. Нарешті через деякий час хлопець навчився тримати себе в руках, і в паркані перестали з'являтися цвяхи. Батько був першим, хто дізнався про зміни сина. Вислухавши його, він дав йому ще одну пораду. Її суть була в тому, щоб поступово витягати забиті в гніві цвяхи із паркану щоразу, коли хлопцеві вдасться знову стриматися. Згодом на паркані вже не було жодного цвяха. Тоді, взявши сина за руку, батько підвів його до паркану:

– Подивися на те, що ти зробив, на ту кількість отворів, які ти залишив. Таким, як до цього, паркан уже ніколи не буде. Слово, сказане нами зі злістю і гнівом, залишає гіркий слід у душі людини. І тоді не важливо, чи будеш вибачатися, падаючи на коліна, шрам залишиться назавжди. Все, що стається, залишається в нашому житті назавжди.

Сказання про друзів у пустелі

У якийсь момент вони засперечалися, і один вдарив іншого по щоці. Зазнавши болю і обурення, але абсолютно мовчки, останній написав на піску: «Сьогодні мені довелося отримати ляпаса від друга». Друзі йшли далі і на шляху їм трапився оазис, в якому вони вирішили охолодитися. Той, хто відчув не так давно біль від ляпаса, був врятований своїм другом, коли ледь не потонув. Прийшовши до тями, врятований вирішив вигравіювати на камені: «Сьогодні фортуна посміхнулася мені, і мій друг знайшов сили, щоб врятувати мене від смерті». Той, хто спочатку дав другу ляпас, а потім врятував його життя, запитав,

чому слова про ляпас друг написав на піску, а слова про порятунок - на камені.

Відповідь була такою: «Писати образи на піску - значить давати вітрам можливість стирати їх. Коли ж нам роблять добро, ми зобов'язані запам'ятати надовго, щоб вітри були безсилі - ось сенс гравіювання на камені».

Подай краще сам йому руку

У болоті в північно-західній Індії гинув чоловік. Він уже весь був у трясовині, і лише голова стирчала з води. Бідолаха вив на всю горлянку, благаючи про допомогу. Незабаром на місці події утворився натовп. Знайшовся нарешті сміливець, що наважився дістати потопаючого. «Простягни руку! – кричав він йому. – Я тоді відразу ж витягну тебе з трясовини». Але людина волала про порятунок, абсолютно нічого не роблячи для того, щоб допомогти рятівнику. «Простягни свою руку!» – все кричав йому чоловік. Але у відповідь лише сльозливі вигуки про порятунок. Тоді з натовпу роззяв вийшов інший чоловік і сказав: **«Ти ж бачиш, що нещасний ніяк не може простягнути тобі свою руку. Подай краще ти свою руку, тоді зможеш дістати його».**

Чоловіки й жінки

Дві самотності

Мені розповідали про чоловіка, котрий все життя залишався холостяком, тому що шукав досконалу жінку. Коли йому було сімдесят, хтось запитав його:

– Ви багато подорожували. З Кабула в Катманду, з Катманду в Гоа. Зустріли ви досконалу жінку?

Старий чоловік із сумом відповів:

– Так, одного разу я зустрів одну досконалу жінку.

Запитувач поцікавився:

– І що сталося? Чому ви не одружилися?

Старий дуже засмутився і промовив:

– Вона шукала досконалого чоловіка.

Притча про жінок

В одному місті відкрився магазин, де жінки можуть вибрати і купити собі чоловіка. Біля входу вивіска з правилами роботи магазину такого змісту:

1. Ви можете відвідати магазин тільки ОДИН РАЗ.
2. У магазині 6 поверхів, якість чоловіків підвищується з кожним поверхом.
3. Ви можете вибрати будь-якого чоловіка на поверсі або піднятися на вищий поверх.
4. Забороняється повертатися на нижній поверх.

Одна жінка вирішила відвідати цей «Магазин чоловіків», щоб знайти собі супутника. Прочитавши біля входу на перший поверх вивіску: «Чоловіки, які мають роботу», – вона йде відразу на другий поверх.

Вивіска на другому поверсі: «Чоловіки, які мають роботу і люблять дітей». Жінка йде на третій. Вивіска на третьому поверсі: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей і надзвичайно красиві». «Ух ти», – подумала жінка, але все ж таки пішла на четвертий поверх. Вивіска на четвертому поверсі: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей, надзвичайно красиві й допомагають по господарству». «Неймовірно! –

вигукнула жінка. – Мені дуже важко встояти!» Але все ж піднімається на п'ятій поверх. Вивіска на п'ятому поверсі: «Чоловіки, які мають роботу, люблять дітей, дивовижної краси, допомагають по господарству і дуже романтичні ». Жінці дуже захотілося залишитися на цьому поверсі і вибрати собі пару, але все-таки вона, переборовши себе, пішла на останній поверх. І на шостому поверсі побачила вивіску наступного змісту: «Ви на цьому поверсі відвідувачка № 31456012, тут немає чоловіків, цей поверх існує лише для того, щоб вкотре довести, що межі жіночим запитам немає. Дякуємо за відвідування нашого магазину!».

А напроти цього магазину був відкритий «Магазин дружин». На першому поверсі знаходилися «Гарні жінки». На другому - «Гарні жінки, що люблять займатися сексом». Які жінки були на інших поверхах, залишилося невідомо. ТУДИ НІХТО НІРАЗУ не зайшов.

Телефон

Я зайшов у телефонну будку, єдину в нашому місті і настільки популярну, що потрапити в неї можна тільки звечора... Опустив монету в проріз і зняв трубку з важеля. Замість гудка з трубки полилася тиха музика, а потім приємний, рідний і знайомий жіночий голос промовив:

– Все добре, коханий. Все добре ...

– Що добре? – запитав я, сумний і пригнічений після бурі подій останнього місяця. – Все буде добре. Повір мені! Я люблю тебе. Я буду любити тебе завжди, яким би ти не був, щоб ти не зробив. Пам'ятай, будь ласка, я люблю тебе, я ціную і поважаю тебе! Я не прошу відповіді, ти можеш любити кого захочеш або не любити нікого. Ти можеш робити, що хочеш, бути, де хочеш, з ким хочеш. Я поважаю твій вибір, ціную твою свободу і довіряю тобі, вірю, що ти зробиш кращий вибір для себе! Пам'ятай лише, що на землі є жінка, для якої ти - єдиний, унікальний, улюблений. І ти завжди можеш їй зателефонувати. Я люблю тебе. Я вірю в тебе! Ти з усім упорасешся! Я з тобою в думках і почуттях... Все буде так, як має бути ...

Я повісив трубку, вийшов. Я був щасливий ... Почуття переповнювали мене! У телефонну будку ввійшла наступна людина. Через кілька хвилин чоловік вийшов звідти з майже дитячою посмішкою, хоча і трохи розгублений ... Біля телефонної будки стояла черга чоловіків. Вони стояли терпляче і ховали очі один від одного, роблячи вигляд, що не чекають, а зайняті справою: хтось читав, дзвонив по телефону, посилав СМС-ки і т.д. Ніхто не дивився на жінок, що проходили повз них, ніхто навіть не кутив, кожен готувався до цієї короткої розмови, записаної десь на магнітофонну стрічку **для тих чоловіків, кому потрібна Любов ...**

Одвічні істини

Щастя

Бог зліпив людину з глини, і залишився в нього невикористаний шматок.

– Що ще зліпити тобі? – запитав Бог.

– Зліпи мені щастя, – попросив чоловік.

Нічого не відповів Бог, тільки поклав людині в долоню шматочок глини, який залишився.

Правда – далеко не істина, тому що правда не буває повною

У сиву давнину Учитель і його учень увійшли через ворота у велике місто для того, щоб розповісти про християнську добру віру.

Зненацька якийсь чоловік, мешканець цього міста, підбіг до них і промовив:

– Мудрець, мабуть, не будуть корисні мешканцям цього міста божі настанови. Люди у нас грубі серцем і противляться твоєму слову боголюбства і любові. Всі вони не бажають пізнати ні краплинки нового. Не витрачай даремно свого часу на них.

Мудрець подивився на нього і сказав:

– Ти, безсумнівно, правий.

Після цього підбіг до старця другий чоловік і промовив:

– Старцю, можеш не боятися. Тебе радо приймуть у цьому чудовому місті. Люди чекають на тебе і сподіваються почути цінні слова християнського віровчення, яке виходить із твоїх уст. Вони нудьгують за вірою й готові до служіння. Наші уми й душі відкриті для тебе.

Мудрець подивився на нього і сказав:

– Ти говориш правду.

Вірний учень не стримався і спитав учителя:

– Старцю, скажи мені, чому ти і в першому, і в другому випадку відповів одне й те ж, хоча обоє говорили тобі абсолютно різні речі.

Старець відповів вірному учневі:

– Ти абсолютно правий і, сподіваюсь, бачив, що дві людини говорили правду, яка відповідає їхньому сприйняттю життя. Перша скрізь бачить тільки негативне, друга – помічає добре. Вони розуміють світ таким, яким обоє бажають його бачити. Кожний із них робить висновки із свого досвіду розуміння даного світу. Жоден із них не лицемірить. Обоє говорили мені правду. Просто правд завжди мінімум дві.

Як ставиться світ до людини?

Учень запитав Мудреця:

- Учителю, чи ворожий світ для людини? Чи несе він людині добро?

– Я розповім тобі притчу про те, як ставиться світ до людини, – сказав учитель.

«Дуже давно жив великий шах. Він наказав побудувати прекрасний палац. Там було багато дивовижного. Серед інших диковин у палаці була зала, де всі стіни, стеля, двері і навіть підлога були дзеркальними. Дзеркала були неймовірно ясними, і відвідувач не одразу розумів, що перед ним дзеркала, – настільки точно вони відображали предмети. Крім того, стіни цієї зали були влаштовані так, щоб створювати відлуння.

Одного разу в цю залу забігла собака і завмерла з подивом – ціла зграя собак оточила її з усіх боків, зверху і знизу. Собака на всякий випадок вишкірилася, і всі відображення відповіли їй тим же. Перелякавшись не на жарт, вона відчайдушно загавкала. Луна повторила її.

Собака гавкала все голосніше. Луна не відставала. Собака кидалася з боку в бік, кусаючи повітря, і її відображення теж ганяли навколо, клацаючи зубами. На ранок слуги знайшли нещасну тварину бездиханну в оточенні мільйонів відображень здохлих собак. У залі не було нікого, хто міг би заподіяти їй хоч яку-небудь шкоду. Собака загинула в битві зі своїми власними відображеннями».

– Тепер ти бачиш, – підбиваючи підсумок, мовив Мудрець, – інші люди не приносять ні добра, ні зла самі по собі. Все, що відбувається навколо нас, – всього на всього – відображення наших власних думок, почуттів, вчинків. Світ – це велике дзеркало.

Серединний шлях

Принц Шарван, який жив у розкошах, зрозумів, що йому все набридло, і вирішив стати монахом. Через деякий час інші монахи побачили, як принц впадає у крайнощі: перестав одягатися, хоча Будда ніколи не просив учнів ходити роздягненими. Всі учні їли один раз на день, а він почав їсти через день. Згодом Шарван став зовсім виснаженим. У той час, коли всі медитували під деревами в тіні, він сидів під пекучим сонцем. Раніше принц був гарним чоловіком, але через шість місяців його неможливо було впізнати. Якось увечері Будда підійшов до нього і сказав:

- Шарван, я чув, що до посвяти ти був принцем і любив грати на сітарі. Ти був гарним музикантом, тому я хочу тебе спитати: «Що трапиться, якщо струни послабити?»
- Тоді ніякої музики не вийде.
- А якщо їх сильно натягнути?
- Тоді теж не буде музики. На сітарі легко грати, але тільки майстер може правильно налаштувати струни. Тут потрібна золота середина.
- Саме це я й хотів тобі сказати, будь майстром і знай, що надмірне напруження сили переходить у надлишок, а надмірне послаблення – в слабкість. Приведи себе в рівновагу, тільки так ти зможеш досягти мети.

Рибалка

Якось уранці норвезький рибалка із двома синами відправився ловити рибу. Улов був дуже хороший, і до полудня троє чоловіків готові були повернутися додому. Але, коли вони почали витягати сіть, раптово налетів буревій і сховав із виду берегову лінію. Тим часом їхній будиночок загорівся, і вогонь знищив ушент їхнє житло та все майно. Коли рибалка із синами вибрався на берег, його чекала плачуча дружина, яка одразу розповіла чоловікові й дітям про їхнє нещастя. Але рибалка й бровою не повів. Дружина обурилася: «Чоловіче! Ми втратили все, що в нас було, а тобі байдуже?!» Тоді рибалка відповів: «Вогонь, що знищив наш будинок, виявився тим самим світлом, яке виникло в густому тумані й указало нам шлях до берега...»

Що робити з красивим метеликом

Прибіг одного разу заплаканий хлопчик, син пастуха, до Мудрої Свині.

– Колись моя мама сказала, що найстрашніше, що можна зробити – це відібрати життя в кого-небудь, і ось тепер я зрозумів її слова, так як ненавмисне позбавив життя прекрасного метелика.

– Не журися – сказала Свиня. Так, вбивати недобре, але ж ти зробив це без злого умислу. Міриади маленьких метеликів гинуть на Землі від холоду, від того, що стали здобиччю хижаків, і ніхто їх не жаліє, так вже влаштований наш світ.

– Голос моєї мами весь час дорікає мені за те, як я вчинив, і я чую його кожен день, – це були слова, які син пастуха сказав Свині.

– А ти поясни їй, що ти не правий, – відповіла Мудра Свиня.

Син пастуха засміявся, його обличчя осяяла радість. Тепер він знав відповідь на своє питання. Через хвилювання, яке він зазнав, хлопчик навіть не подякував Свині.

– Кожна людина рано чи пізно починає уявляти, ніби його проблеми найбільш значущі, а яке щастя вони відчують, розуміючи, що це не так, – сказала Свиня, і через хвилину додала, – а мені все-таки дуже шкода метелика, адже комусь він був єдиною радістю.

Замовлення

Мужик їде в автобусі на роботу. Стоїть, похмурий такий і думає: «Життя – лайно, дружина – стерво, люди – корисливі сволоти ...» Ззаду, за його плечем, стоїть ангел із блокнотом і записує: «Життя лайно, дружина стерво, люди сволоти... Як дивно, знову те ж саме. Ех! Ну що ж, все одно: раз замовляє, то треба виконувати».

Зачинені двері

Якось один мудрець вирішив знайти собі учня для того, щоб передати йому перед смертю свої знання. Учень мав бути талановитим і здібним, а також володіти певними знаннями і вміннями. Мудрець вирішив учинити так: зібрати всіх учнів і спробувати обрати з них гідного.

Зібрались сотні учнів. І мудрець сказав:

–Дорогі мої учні, я зібрав вас усіх тут для того, щоб дізнатися, хто допоможе мені вирішити одну проблему. Позаду мене ви побачите стіну, в якій розташовані найбільші й найважчі двері з тих, що є в нашому місті. Чи знайдеться серед вас той, хто відчинить ці двері без сторонньої допомоги?

Практично одразу ж деякі учні відмовилися від участі у випробуванні, мовляв, це завдання не для них. Інші ж вирішили з'ясувати, з чого ж складаються двері, як працює їх механізм і прийшли до висновку, що не зможуть впоратися з цим завданням.

І лише один учень попрямував до дверей і ретельно оглянув їх: простував дверну поверхню, за допомогою чого він зміг визначити приблизну товщину дверей, а також наскільки щільний матеріал, з якого вони виготовлені, не забув він відзначити, наскільки надійно змащені дверні петлі. Практично всі ділянки, сантиметр за сантиметром були вивчені ним з особливою ретельністю й увагою.

Двері виявилися злегка причинені, а найдивніше те, що всі думали зовсім протилежне – їм здавалося, що вони дуже щільно зачинені. Учень зібрався з думками, глибоко вдихнув і легенько штовхнув двері. На великий подив оточуючих, вони дуже плавно і легко відчинилися. Завдяки бездоганній конструкції ці двері відчинялися навіть від найслабшого поштовху. Мудрець знайшов свого послідовника. Він обернувся до інших учнів і сказав їм: «Сьогодні ми могли спостерігати з вами, що успіх у роботі і в житті залежить відразу від декількох чинників і показників. По-перше, довіртеся своїм відчуттям і спробуйте досліджувати реальність тих речей, які з вами відбуваються, або оточують вас. По-друге, женіть геть поспіх у будь-якій справі, він не помічник. По-третє, знайте, що для прийняття рішень вам

знадобиться сміливість. По-четверте, після прийняття рішення потрібно залишити сумніви і діяти впевнено. По-п'яте, в дію потрібно вкладати всю наявну енергію і силу, перш ніж діяти, потрібно зосередитися. І на завершення, не бійтеся зробити щось неправильно».

Чи повна банка

Професор філософії, виступаючи перед своїми студентами, наповнив п'ятилітрову скляну банку камінцями, кожний з яких був не менше 3 см у діаметрі.

Потім запитав у студентів, чи повна банка.

Вони відповіли: так, повна.

Тоді він відкрив банку консервованого горошку і висипав його у велику банку, а потім трохи потряс її. Звичайно, горошок зайняв порожній простір між камінням. Професор знову запитав у студентів, чи повна банка.

Вони знову відповіли: так, повна.

Тоді він узяв коробку, наповнену піском, і висипав його в банку. Звичайно, пісок повністю зайняв вільне місце.

Ще раз професор запитав, чи повна банка.

Йому відповіли: так, і цього разу однозначно – банка повна.

Тоді він витягнув з-під столу дволітрову пляшку з водою і вилив її всю до останньої краплі в банку.

Студенти засміялися, а професор сказав:

– Зараз я хочу, щоб ви зрозуміли таке: банка – це ваше життя; каміння – це найважливіші речі, які мають найбільше значення у вашому житті, цінності вашого життя: сім'я, здоров'я, свої діти, хобі – все те, що необхідно, щоб ваше життя залишалось повним навіть у випадку, якщо все інше загубиться; горошок – це речі, які стали важливими особисто для вас: робота, будинок, автомобіль, гроші і щось ще; пісок - це всі інші дрібниці.

Якщо спочатку наповнити банку піском, не залишиться місця, де могли б розміститися горошок і каміння. Так і в житті: якщо ви витрачаєте весь час і всю енергію на дрібниці, не залишається місця для найважливіших і цікавих справ.

Робіть те, що приносить вам щастя: грайтеся з вашими дітьми, проводьте час з супутниками життя, зустрічайтеся з друзями і цікавими людьми, читайте добрі книги, займайтеся улюбленою справою.

Ще буде час, щоб попрацювати, зайнятися прибиранням і т.д.

Займайтеся, перш за все, камінням, тобто найважливішими речами в житті; визначте ваші пріоритети, решта - це тільки пісок.

Тоді студентка підняла руку і запитала:

– А яке значення має вода?

Професор посміхнувся:

- Я радий, що Ви запитали мене про це. Я зробив це, щоб показати вам: завжди буде ще й те, що привносить саме Життя!

У крамниці в Бога

Одного разу жінці приснився сон, що за прилавком магазину стояв Господь Бог.

– Господи! Це Ти? – вигукнула вона з радістю.

– Так, це Я, – відповів Бог.

– А що в Тебе можна купити? – запитала жінка.

– У мене можна купити все, – пролунала відповідь.

– У такому разі дай мені, будь ласка, здоров'я, щастя, любові, успіху і багато грошей. Бог доброзичливо посміхнувся і пішов у підсобне приміщення за замовленим товаром. Через деякий час він повернувся з маленькою паперовою коробочкою.

– І це все?! – вигукнула здивована і розчарована жінка. – Так, це все, – відповів Бог. – Хіба ти не знала, що в моєму магазині продається тільки насіння?

Собака

Одного разу чоловік, йдучи в своїх справах, біля будинку побачив стареньку в кріслі-качалці, поруч з нею гойдався в кріслі дідок, що читав газету, а між ними на ганку лежала собака і тихенько скавчала, наче від болю. Перехожий про себе

здивувався, чому ж скиглив собака, а господарі їй не допоможуть.

Наступного дня він знову йшов повз цей будинок і побачив ту ж картину, собака так само скавчала. Спантеличений чоловік пообіцяв собі, що якщо і завтра буде те саме, то запитає про причини в старої пари.

На третій день старенька так само гойдалась у кріслі, дідок, як і раніше, читав газету, а собака на своєму місці продовжувала скиглити. Перехожий більше не міг цього витримати.

– Вибачте, – звернувся він до старенької, – що сталося з вашою собакою?

– З нею? – перепитала вона. – Собака лежить на цвяху. Збентежений її відповіддю чоловік запитав:

– Якщо вона лежить на цвяху і їй боляче, чому вона просто не встане?

Старенька посміхнулася і сказала:

– **Значить, голубчику, їй боляче настільки, щоб скиглити, але не настільки, щоб зрушити з місця.**

Багатий та бідний

На березі озера сидять два хлопчики і розмовляють. Старший, гарно одягнутий, каже молодшому, бідно одягнутому:

– У тебе таке гарне волосся, відбірне золото!

– Ой, якби воно справді було золотим! Тоді моїй мамі не потрібно було б так багато працювати.

– У тебе є мама?! – скрикнув багатший хлопчик захоплено.

– Ясна річ. Та ще й яка! Скільки я себе пам'ятаю, вона розповідає мені цікаві історії, піклується про мене й лікує, коли я хворію, латає мій одяг. У дитинстві вона співала мені пісні, якщо в темну ніч мені ставало страшно від завивання вітру й крику сов. Звичайно ж, у мене є мама!

– А в мене немає мами, – зітхнув старший хлопчик, – вона померла, коли я народився. Всі ці землі і все, що на них росте, всі будинки – вони належать моєму татові, а в нього тільки один син, це я. У палац, у якому я живу, навіть справжній принц у гості приїздив. А кімната, в якій я сплю, оббита справжнім шовком. У ній горять золоті світильники, і підлога заслана

товстими килимами, що в них нога топиться. У мене стільки слуг, що я їх в обличчя не всіх знаю.

- А хто розповідає тобі цікаві історії?
- Я читаю книги.
- А хто про тебе піклується?
- Моя стара няня.
- А хто сидить біля твого ліжка, коли ти хворієш?
- Мій лікар.
- А що ти робиш, коли твоє серце наповнене сумом?
- Тоді я плачу.

Бідний хлопчик встав і, взявши багатого за руки, зі слізьми на очах співчутливо похитав головою.

– Чому ти плачеш, що з тобою? – спитав багатий хлопчик.

– Мені шкода тебе. **Ніколи б не подумав, що є люди на землі, бідніші за мене.**

Рай і пекло

Довгою, кам'янистою, виснажливою дорогою йшов чоловік із собакою. Йшов він собі, йшов, утомився, собака теж утомилася. Раптом перед ними – оазис! Прекрасні ворота, за огорожею – музика, квіти, шепіт струмка, словом, відпочинок.

- Що це таке? – запитав мандрівник у вартового.
- Це рай, ти вже вмер, і тепер можеш увійти і відпочити по-справжньому.
- А є там вода?
- Скільки завгодно: чисті фонтани, прохолодні басейни...
- А поїсти дадуть?
- Усе, що захочеш.
- Але зі мною собака.
- Шкодную, але з собаками не можна. Його доведеться залишити тут.

І мандрівник пішов далі. Через якийсь час дорога привела його на ферму. Біля воріт теж сидів вартовий.

- Я хочу пити, – попросив мандрівник.
- Заходь, у дворі є колодязь.
- А моя собака?

- Біля колодязя побачиш поїлку.
- А поїсти?
- Можу почастувати тебе вечерею.
- А собаці?
- Знайдеться кісточка.
- А що це за місце?
- Це рай.
- Як так? Сторож біля палацу неподалік сказав мені, що рай – там.
- Бреше він. Там пекло.
- Як же ви, у раю, це терпите?
- Це нам дуже корисно. **До раю доходять тільки ті, хто не кидає своїх друзів.**

Хто чим багатий, той тим і ділиться!

Купив чоловік собі новий будинок – великий, гарний, і сад з фруктовими деревами біля будинку. А поруч у старенькому будиночку жив заздрісний сусід, який постійно намагався зіпсувати йому настрій: то сміття під ворота підкине, то ще якусь гидоту накоїть.

Одного разу прокинувся чоловік у гарному настрої, вийшов на ганок, а там – відро з поміями. Чоловік взяв відро, помії вилив, відро вичистив до блиску, назбирав у нього найбільших, стиглих і смачних яблук і пішов до сусіда. Сусід, почувши стукіт у двері, зловтішно подумав: «Нарешті я дістав його!». Відчиняє двері в надії на скандал, а чоловік простягнув йому відро з яблуками і сказав: «Хто чим багатий, той тим і ділиться!»

Професор і студент

Професор в університеті поставив своїм студентам таке запитання:

- Все, що існує, створено Богом?
- Один студент сміливо відповів:
- Так, створено Богом.
 - Бог створив усе? – запитав професор. – Так, сер, – відповів студент.

Професор запитав:

– Якщо Бог створив усе, значить Бог створив зло, раз воно існує. І згідно з тим принципом, що наші справи визначають нас самих, значить Бог є зло.

Студент притих, почувши таку відповідь. Професор був дуже задоволений собою. Він похвалився студентам, що він ще раз довів, що віра в Бога – це міф.

Ще один студент підніс руку і сказав:

– Можу я задати вам питання, професоре?

– Звичайно, - відповів професор.

Студент піднявся і запитав:

– Професоре, холод існує?

– Що за питання? Звичайно, існує. Тобі ніколи не було холодно?

Студенти засміялися над питанням молодого чоловіка. Молодий чоловік відповів:

– Насправді, сер, холоду не існує. Відповідно до законів фізики, те, що ми вважаємо холодом, насправді є відсутністю тепла. Людину або предмет можна вивчити на предмет того, чи має він енергію або чи передає її. Абсолютний нуль (–460 градусів за Фаренгейтом) є повна відсутність тепла. Вся матерія стає інертною і нездатною реагувати при цій температурі. Холоду не існує. Ми створили це слово для опису того, що ми відчуваємо при відсутності тепла. Студент продовжив:

– Професоре, темрява існує?

– Звичайно, існує.

– Ви знову неправі, сер. Темряви також не існує. Темрява в дійсності є відсутність світла. Ми можемо вивчити світло, але не темряву. Ми можемо використовувати призму Ньютона, щоб розкласти біле світло на безліч кольорів і вивчити різні довжини хвиль кожного кольору. Ви не можете виміряти темряву. Простий промінь світла може увірватися в світ темряви й освітити його. Як ви можете дізнатися, наскільки темним є який-небудь простір? Ви вимірюєте, яка кількість світла в ньому є. Чи не так? Темрява – це поняття, яке людина використовує, щоб описати, що відбувається при відсутності світла.

Зрештою, молодий чоловік запитав професора:

– Сер, зло існує?

На цей раз професор відповів невпевнено:

– Звичайно, як я вже сказав. Ми бачимо його щодня. Жорстокість між людьми, безліч злочинів і насильства по всьому світу. Ці приклади є не чим іншим як проявом зла.

На це студент відповів:

– Зла не існує, сер, принаймні, його не існує для нього самого. Зло – це просто відсутність Бога. Воно схоже на темряву і холод. Слово, створене людиною, щоб описати відсутність Бога. Бог не створював зла. Зло – це не віра чи любов, які існують як світло й тепло. Зло – це результат відсутності в серці людини Божественної любові. Це начебто холод, який наступає, коли немає тепла, або начебто темрява, що настає, коли немає світла.

Ім'я студента було – Альберт Ейнштейн.

Притча про двірника

Чоловік приходить влаштуватися двірником у компанію Microsoft.

Менеджер відділу кадрів спочатку ставить йому декілька запитань, потім проводить невеликий тест: пропонує підмести частину території і, нарешті, оголошує рішення:

– Ви прийняті, залиште вашу електронну адресу, щоб ми могли вам повідомити, куди саме і в який день вам потрібно буде вперше прийти на роботу.

– Але у мене й комп'ютера немає, – розгублено відповідає чоловік, – не те що електронної адреси.

– У такому разі ми не можемо узяти вас на роботу, оскільки віртуально ви не існуєте.

Чоловік виходить засмучений, не знаючи, що робити, коли в кишені залишилося всього 10 доларів. Проте тут йому спадає на розум думка: він заходить на ринок і купує 10 кг помідорів.

Потім він починає ходити оселями й пропонувати товар, і за 2 години йому вдається подвоїти капітал. Після того, як він повторив те ж саме тричі, у нього в кишені було вже 160 баксів. І тут він розуміє, що з такими доходами цілком можна жити й без роботи! Кожен ранок він виходить з дому все раніше і

повертається все пізніше, щодня подвоюючи, а то й потроюючи капітал.

За якийсь час він купує машину, потім вантажівку, а ще через деякий час відкриває фірму по доставці товарів населенню.

Через 5 років він вже є власником потужної мережі супермаркетів.

І тут, задумавшись про майбутнє, він раптом вирішив застрахувати своє життя і життя всієї своєї родини.

Після переговорів із страховим агентом той просить його залишити електронну адресу, на яку можна було б відправити найбільш вигідну пропозицію, на що комерсант, як і кілька років тому, відповідає, що в нього немає ні електронної адреси, ні навіть комп'ютера.

– Це дивно! – дивується страховий агент. – У вас такий значний бізнес, і немає електронної адреси! Ви тільки уявіть собі, ким би ви стали, якби у вас був комп'ютер!

Комерсант поміркував і відповів:

– Я б став двірником компанії Microsoft...

Лист гарній людині

Якби було можливо скоротити все людство до села в сто жителів, беручи до уваги всі пропорційні співвідношення, ось як виглядало б усе населення:

- 57 азіатів, 21 європеєць, 14 американців (північних і південних), 8 африканців;
- 52 жінки, 48 чоловіків;
- 70 будуть не білими, 30 - білими;
- 89 – гетеро сексуальними, 11 – гомосексуальними;
- у 80 не буде достатніх житлових умов;
- 70 будуть безграмотні;
- 50 будуть недоїдати;
- 1 (тільки один!) буде мати вищу освіту;
- 6 чоловік будуть володіти 59% світового багатства.

Коли є можливість подивитися на світ з цієї точки зору, стає ясно, що потреба в солідарності, розумінні, терпимості, освіті дуже висока. Подумайте про це.

- Якщо сьогодні вранці ви прокинулися здоровими – ви щасливіші, ніж 1 мільйон людей, які не доживуть до наступного тижня.
- Якщо ви ніколи не переживали війну, самотність, тюремне ув'язнення, тортури чи голод – ви щасливіші, ніж 500 мільйонів людей у цьому світі.
- Якщо ви можете піти в церкву (синагогу) без страху і загрози ув'язнення або смерті – ви щасливіші, ніж 3 мільярда людей у цьому світі.
- Якщо у вашому холодильнику є їжа, ви одягнені, у вас є дах над головою і постіль – ви багатші, ніж 75% людей у цьому світі.
- Якщо у вас є рахунок у банку, гроші в гаманці і трохи дрібних грошей у скарбничці – ви належите до 8% забезпечених людей у цьому світі.

Тож чи варто нарікати на життя? Чи варто спокушати долю для того, щоб дізнатися, що таке погано?

Будьте в достатку за будь-яких обставин! Дякуйте Вищій силі за те, що у вас є, і трічі – за те, чого немає (немає раку, голоду, злиднів, епідемії тощо)!

Якщо ви читаєте цей текст – ви щасливі вдвічі, тому що:

- а) хтось думав про вас, коли писав це;
- б) ви не належите до тих 2 мільярдів людей на землі, які не вміють читати.

Використана література

1. Скрипюк И.И. 111 баек для тренеров: истории, мифы, сказки, анекдоты. – СПб.: Питер, 2009. – 176 с.
2. Ставицька С.О. Використання притч як діагностичного і корекційно-розвивального методу роботи в процесі розвитку духовної самосвідомості студентів // Журнал практикуючого психолога. – 2010. – №17.
3. Степанова М. Все слова психологи суть метафори // Школьный психолог. – 2010. – №10.
4. Пезешкиан Н. Торговец и попугай. Восточные истории и психотерапия. – М.: Генезис, 2004. – 155с.
5. Эриксон М. Мой голос останется с вами. – М.: Институт общегуманитарных исследований, 2009. – 304 с.
6. Школьный психолог. – 2008-2010 р.
7. Колесо жизни. – 2008-2010 р.